

HATCH - U
PROJECT

HATCH - U

PROJECT

เวิร์คช็อป 03
“ภาพยนตร์”

บอล

จูน

ท็อป

แบงค์

แก้ว

เต้

เต๋า

แม่่ว

หยิน

แป้ง

นิว

ปาน

โพน

ก๊

บับเบิ้ล

จิ้ง

กิจกรรม Hatch-U

เวิร์คช็อป 03

“ภาพยนตร์”

วันเสาร์ที่ 19 กันยายน พ.ศ.2552

สถานที่ GTH

วิทยากร

พี่แก้ง - จิระ มะลิกุล

พี่วรรณ - วรรณฤดี พงษ์สิทธิศักดิ์

ผู้เข้าร่วมเรียนรู้

1. แม่่ว - น.ส.สุทธิพร เรืองฤทธิศักดิ์

2. โพน - นายเจษฎา อิงอมรัตน์

3. แป้ง - น.ส.สิรินภรณ์ แสนสมบัติ

4. เต้ - นายจิรัสย์ รัฐวงศ์จิรกุล

5. ก๊ - น.ส.สิรวดี ภาควลีธร

6. เต๋า - นายภควัต ทวีปวรเดช

7. จิ้ง - น.ส.พรพิมพ์ แซ่ลิ้ม

8. แก้ว - น.ส.ธนนดา เทพสิงห์

9. ท็อป - นายณัฐวัฒน์ อีระเลิศธรรม

10. บับเบิ้ล - น.ส.ประภาพัชร ชุมหวารากรณ์

11. หยิน - น.ส.ธนาลัย พูลศิริ

12. บอล - นายปิติบดี ระวียันต์

13. จูน - น.ส.ชรินรัตน์ ขุนขำ

14. แบงค์ - น.ส.ปริยาภรณ์ ไทยศรีวงศ์

15. นิว - น.ส.วรรณวลีย์ ซอบอัสระ

16. ปาน - น.ส.นันทพร สุทธิพงษ์ไกวล์

ภาพยนตร์

ลุงอ้อย

เราเห็นทางเลือกของเราว่าจะใช้เครื่องมืออะไรบ้าง การเขียนวรรณกรรม เพลง ภาพถ่าย แล้วก็ภาพยนตร์ ซึ่งภาพยนตร์จะมีความละเอียดและมีมิติของเวลาเข้าไปมาก ตรงนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ของพี่แก๊งที่อยู่กับเรื่อง moving picture คือภาพเคลื่อนไหวมานาน แล้วก็มาเป็นผู้สร้างคนทำหน้าที่ใหม่ๆ ขึ้นมาด้วย เพราะฉะนั้นนอกจากทำหน้าที่แล้ว พี่แก๊งก็มีทักษะในการถ่ายทอดความรู้ที่เกี่ยวกับหนัง

วันนี้ พี่แก๊งออกแบบโปรแกรมสำหรับ 1 วัน ไว้ให้พวกเรา นะครับ พี่แก๊งก็จะค่อยๆ ลำดับตามนั้นไปในวันหนึ่งวัน นี่ถือเป็นอันแรก นะครับ ช่วงแรกให้เราได้รู้จักวิธีคิด วิธีการคิดอะไรก็ตามแต่ที่สำคัญ และที่ขาดไม่ได้ก็คือการปฏิบัติด้วย

ถ้างั้น ผมขอเชิญพี่แก๊งแนะนำตัว

ลุงอ้อย เขาเรียกทั้งโครงการ (หัวเราะ) สมัยก่อนในวงการทำหน้าที่ ทุกคนเป็นน้ำหมดเลย ไม่รู้ใครเป็นน้ำกันแน่ ก็จะเรียกกันน้ำนุ่นน้ำนี่ คล้ายกับเป็นสรรพนามสมมติขึ้นมาเพื่อบอกบุคลิกของพวกทำหน้าที่รีเปล่า ก็ไม่รู้แหละ ลุงถูกเรียกน้ำไม่ว่าจะแก่กว่าลุงแคไหน ก็จะเรียกว่าน้ำ ลุงก็เรียกเขาว่าน้ำ แต่ตอนนั้นมาอยู่กับพวกเราแล้วก็เป็นลุง

พี่แก้ว

หลังๆ มาเนี่ย ผมไม่ค่อยจะได้รับเชิญบรรยายอะไรแล้วนะครับ เพราะมันยาก 2-3 ปีมานี้ มีคอร์สที่ดูจริงจังมากเกี่ยวกับภาพยนตร์ ถึงขนาดว่าครั้งหนึ่งผมได้รับเชิญไปในคอร์สบรรยายการผลิตโปรดิวเซอร์สำหรับภาพยนตร์เลย คนที่ไปฟังก็เสียทั้งคอร์สประมาณ 2 หมื่นกว่าบาท ผมก็หนักใจ คือผมพูดได้อยู่แล้ว แต่ผมมั่นใจว่าคนที่ไปฟังไม่มีใครสามารถเป็นโปรดิวเซอร์ได้จากการฟังผมพูด หรือว่าจากการฟังทั้งคอร์สอะไรก็แล้วแต่ คือบรรยายที่โรจนะมีคำถามว่า ทำยังไงให้ทำภาพยนตร์ประสบความสำเร็จทำภาพยนตร์ให้ดี ไม่ว่าจะเอาอะไรมาพูด สุดท้ายมันจะมาหยุดอยู่แค่ 4 ข้อ อธิธิบาท 4 ใช้ได้กับทุกเรื่อง ก็ไม่รู้ว่าจะมาฟังผมทำไม พี่ก็ไปอ่านอธิธิบาท 4 ไซ้ใหม่หะ คือว่าจะทำอะไรมันก็ต้องรัก มันก็ต้องเอาใจใส่และทบทวน การทำภาพยนตร์ก็เหมือนกัน ไม่ใช่การหยิบกล้องแล้วเอามาถ่ายเฉยๆ ผมว่าทักษะแบบนั้นเรียนรู้กันได้ แต่ว่าที่จะทำภาพยนตร์หมายถึงเราจะทำอะไรมากกว่า เราเข้าไปในโลกตรงนั้นแล้วหรือยัง เรารู้อย่างที่เราอยากจะทำแล้วหรือยัง อันนี้แหละผมว่าน่าสนใจกว่าเยอะ

ก็เนื่องจากว่ารู้จักกับน้ำอ้อยมานาน เอ๊ะ! เรียกลุงเลยเหอะ

พี่แก๊ง รู้จักกับน้ำอ้อย แล้วก็คือว่าคริธาในตัวน้ำอ้อยก็จะลองบรรยายวันนี้ให้พวกเราฟัง แต่ผมไม่มั่นใจเลยจริงๆ ว่าน้องฟังวันนี้แล้วจะทำหนังได้ มันไม่มีทาง มันเป็นไปได้ แต่ก็ฟังกันเพลินๆ นะ แล้วอาจจะเกิดไอเดียที่อยากจะทำบ้าง ผมว่าแค่นี้ก็เป็นบุญท่วมกบาลแล้วสำหรับผมนะ

หน้าเป็นเรื่องของความคิดเห็น เป็นประสบการณ์

คือทำหน้าที่ ผมว่ายากมากเลยนะ ถ้าจะบอกว่ายากกว่าเขียนหนังสือเดี่ยวที่ชาติจะตำเอาใจใหม่ฮะ แต่ผมว่ามันยากจริงๆ เพราะรวบรวมหลายศาสตร์

ต้องเป็นคนเขียนหนังสือได้ดีเหมือนกันนะ เพราะว่าตัวละครต้องมีบทบาท

น้องต้องมีประสบการณ์ชีวิต น้องจะต้องมีเฟรมภาพที่ดูเข้าขั้นเป็นศิลปิน อาร์ตดีสท์พอสมควร

น้องต้องมีทักษะที่จะใช้เครื่องมือ อย่างกล้อง

น้องต้องเคยฟังหรือดูหนังมาจำนวนหนึ่งที่พอจะเข้าใจมันนะ

แต่เหนือสิ่งอื่นใดเลย ผมว่าหน้ามันเป็น เรื่องความคิดเห็น ไม่ใช่เรื่องการใช้ทักษะแปะ ป้ายอะไร

สมัยที่สอน พอนิสิตกำลังจะจบ ผมเชียร์เลยนะ เชียร์ทุกรุ่นว่า ถ้าน้องจบไปแล้วอยากเป็นผู้กำกับหนังหรืออยากจะทำงานในวงการ หรืออยากจะทำอะไร น้องอย่าเพิ่งมาทำหนัง คือน้องจะไม่ได้อะไรเลย เพราะว่าสิ่งหนึ่งที่จะไม่มี ก็คือประสบการณ์ชีวิต

เราทำหนัง เราทำแล้วใช้ประสบการณ์
ชีวิตตัวเราตัดสินใจ ในตัวละครในเหตุการณ์
ทันทีที่น้องสงสัยแล้วบอกว่าเทคนิคดี อยาก

รู้ว่าทำไมน้องคิดว่าดี น้องดูยิวไว้ว่าเทคนิคดี น้องเอาอะไรมาตัดสินว่าตัวแสดงรู้สึกแบบนี้ แล้วมันดีมันใช่

คุณ'รงค์ วงษ์สวรรค์ บอกว่าประสบการณ์คือความชำนาญในการใช้ชีวิต พี่คุณากลับเหมือนกันว่ามันต้องชำนาญเลยเหอะวะ ไอ้การใช้ชีวิตนี้ ทุกวัน เราออกจากบ้าน ขึ้นรถมาทำงาน มาเรียนหนังสือ มันเป็นโอกาสในการสังเกตสิ่งต่างๆ ในชีวิต พิจารณาแล้วพร้อมที่จำแนกออกเป็นอย่างๆ ได้ อ้อ...คนนี้เป็นคนร่าเริง คนนี้เป็นคนเศร้า แต่คนนี้เป็นคนที่เศร้าแล้วคนอื่นมองไม่เห็น คนนี้เศร้าแล้วคนอื่นเห็น คือเวลามองไปชีวิตรอบตัวเราจะสามารถจำแนกได้

ผมสอนปี 4 วิชาทำหนังก่อนจบ พอจะจบ ผมจะบอกทุกคนเลย บอกว่า น้องอย่าเพิ่งถ้าคิดว่าจะทำหนังนะ อย่าเพิ่งสมัครอะไรเลย น้องไปเที่ยวดีกว่า ไปใช้ชีวิตแบบมันๆ หรือว่าจะใหญ่กว่านั้น น้องลองไปมีเพื่อนใหม่ ไปมีเพื่อนแปลกหน้า ไม่ใช่เพื่อนที่ติดกันมาตั้งแต่มัธยม ไปมีความรักใหม่ ไปลองออกหัดดูใหม่ บางรุ่นผมบอกว่าน้องไปท่องดูใหม่ ผมว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นประสบการณ์ชีวิตที่จะทำให้เรารู้ว่า น้ำตาหยดหนึ่งที่หยดมาจากชีวิตคนคนหนึ่งมีความแตกต่างกันเยอะมากเลยนะ เรามองเฟรมนิ่งอาจเป็นแค่ น้ำตาหยดหนึ่งใช่ไหม แต่ทันทีที่มันไปอยู่ต่างสถานการณ์ มันต่างกันมากเลยนะ ร้องไห้เพราะดีใจ ร้องไห้เพราะน้อยใจ เพราะเสียใจ ไม่รู้จะทำยังไง ดีกับชีวิตแล้วเพราะทุกข์ทนเหลือเกิน ทุกข์เพราะหิวข้าวเพราะเจ็บปวดในร่างกาย

มันก็เป็นน้ำตาหยดหนึ่งเท่านั้น แต่ใคร ที่จะบอกได้ว่ามันแตกต่างกันยิวไว้ อยู่ที่เราว่า ใช้ชีวิตมาแค่ไหน

เพราะฉะนั้นผมเชียร์เลยนะ ถ้าใครอยากจะทำงานด้านนี้ไม่ใช่แค่ภาพยนตร์อย่างเดียว สื่อมวลชนอื่นด้วย คือทุกครั้งที่เราอยากจะทำถ่ายทอดประสบการณ์ออกไปตามสื่อต่างๆ ผมว่าการที่เราจะลงไปอยู่กับต้นตอให้เหมือนที่เราเข้าไปขลุ่กับมันจริงๆ ผมว่ามันดีมากอะ เรามีประสบการณ์กับมันอย่างดี

ประสบการณ์เป็นสมบัติที่มีค่า

ผมอยู่ที่นี้ แต่ละวันจะมีบทภาพยนตร์หรือมีคนเขียนอะไรส่งมาตลอดแทบทุกวัน แล้วผมก็ชอบอ่านด้วยนะ คือบางคนก็ไม่ได้เรียนภาพยนตร์ แต่ก็เขียนส่งมา มีอยู่คนนึงผมจำเขาแม่นมากเพราะเขาเขียนส่งมาแรกๆ เมื่อ 4-5 ปีที่แล้ว เขาเขียนส่งมาเดือนละกล่อง ส่งมาในกล่องรองเท้ายี่ห้อ A3 เขียนด้วยลายมือดินสอ เต็มกล่องเมื่อไหร่เขาจะส่งมาให้ผมทุกเดือน เขาส่งมาทุกเดือน ประมาณปีนึง แล้วก็ค่อยๆ ซาลง ตอนนี้ทิ้งช่วงไปเยอะมาก ชื่อคุณสมหมาย แก่อยู่เป็นช่างพิศอยู่แถวปากน้ำ เป็นอยู่ซ่อมรถใหญ่ๆ สิ่งที่คุณสมหมายส่งมาให้ผมไม่สามารถจะเป็นหนังได้เลย แต่มันอ่านสนุกมาก เรื่องก็ไม่ต่อกันเลยนะ เรื่องก็เป็นแบบแผ่นนึ่งก็ชิ้นนึ่ง เป็นเรื่องผีโรงพยาบาลอย่างนี้

มีเรื่องหนึ่งที่ผมจำจนวันนี้เลย ชื่อเรื่อง “3 บักเสี่ยวตะลุยกั๊กกานีสถาน” เรื่องมีอยู่ว่ามีบักเสี่ยวอยู่ 3 คน ทำงานซ่อมรถอยู่แถวปากน้ำ (หัวเราะกัน) ซึ่ง 1 ใน 3 ก็คือคุณสมหมายนั่นแหละ วันหนึ่งตอนเช้าอ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเป็นข่าวพวกตาลีบันทำลายพระพุทธรูปที่สลักที่หน้าผาอยู่ในอู่ฟกานีสถานที่เมืองบามิยัน

บักเสี่ยว 3 คน ก็เลยปรึกษากันว่า “มึงเคยรู้เรื่องนี้ไหม ตอนสมัยเราอยุธยา มีสถูปอยู่กลางวัดที่อยุธยา คนไปชุดสถูป แค่สถูปเล็กๆ ยังได้พระเครื่องเป็นร้อยๆ รูปเลย นี่ถ้าพระองค์ใหญ่เท่าหน้าผาถูกพังลง รอบๆ ต้องมีพระเป็นแสนองค์แน่เลย เราไปชุดกันเถอะ” เย็นวันนั้น ไอ้เสี่ยว 3 คน ก็ขึ้นสายการบินอู่ฟกานีสถานแอร์ไลน์ไปทันที ไปที่กรุงคาบูล แล้วคืนนั้นเลย บักเสี่ยว 3 คน ก็ได้ไปถึงตรงเชิงที่มีการทำลายพระพุทธรูปที่หน้าผา แต่ปรากฏว่ามีตพอติ บักเสี่ยวทั้ง 3 คน ก็เลยตั้งเต็นท์แล้วก็ออกมาทำมาหากินกัน

ขณะที่กำลังตั้งเต็นท์อยู่คนเดียว ก็เงยหน้าขึ้นก็พบนักข่าวสาว 3 คน ในชุดหาวบหาวมมาก ใส่สั้นๆ นักข่าวสาว 3 คนเป็นนักข่าวฝรั่งมาจาก CNN, NBC และ CBS นักข่าวสาว 3 คน คณะบักเสี่ยว 3 คน ก็ชวนนักข่าวสาวทั้ง 3 คน มาร่วมกันกินมาม่า ในขณะที่ก้มลงมาเพื่อที่จะกินมาม่า บัก

เสี่ยว 3 คน ก็มองไปเห็นร่องอกของนักข่าวสาวก็เกิดจิตใจหวาบหวามมาก และคืนวันนั้นเองนักข่าวสาว 3 คน ก็ตกเป็นเมียของไอ้บักเสี่ยว 3 คนนั้น จนสิ้น จบ

คือเรื่องมันแบบนี้โงะ ที่ผมบอกว่าไม่สามารถที่จะเป็นหนังได้เลย เพราะว่าไม่รู้ว่าจะเป็นเรื่องอะไร แต่ที่ผมประทับใจ คือผมรู้สึกว่ามันไม่มีทางคิดอะไรแบบนี้ได้เลย (หัวเราะกัน) นี่ก็เป็นมุมมองของคนที่เขาเกิดโตของเขา มา เขาเป็นช่างฟิตใช้ใหม่ แล้วก็เรื่องพระที่อยู่ในสลูบแล้วก็เอามาเทียบบัญญัติไตรยางค์กัน ว่าพระที่อยู่ในอยุธยา มีกรลระร้อยถ้าใหญ่ขึ้นมา ขนาดเท่าหน้าผาจะต้องเป็นแสนอะไรอย่างนี้ ผมว่าดีนะฮะ แต่ว่าเราไม่มีทางคิดอะไรแบบนี้ได้ไง เพราะว่าเราก็คือคนที่ไม่ได้สนใจเรื่องกรพระ หรือจะมาคิดเรื่องแบบนี้ เป็นมุมมองที่เกิดจากประสบการณ์ของคนซึ่งเราจะต้องไปเจอคนแบบนี้เท่านั้น ผมยังคิดในใจว่า ถ้าผมทำหนังเกี่ยวกับช่างฟิต ผมต้องเรียกคุณสมมาทำบทแน่นอน คือที่มีประสบการณ์อะไรที่เล่ามาเรื่อยๆ คือมันจะจริงยิ่งกว่าเรานั่งเทียนเอานะ

ทุกวันนี้ มีคนบอกว่าหนังไทยบทแม่งห่วย ไม่ได้เรื่อง ดูไม่ถึงใจ เหตุเพราะว่าคนเขียนบทเรานั่งเทียนกันนะ ทุกคนแม่งก็คือไอ้คนเดิม นั่นแหละ เดียวก็เขียน *แฟนฉัน* เดียวก็ไปเขียน *เพื่อนสนิท* เดียวรุ่งซึ้นก็ไปเขียน *สายลับจับบ้านเล็ก* ก็เป็นคนเดิม นั่งเทียนเขียนกันอยู่อย่างนี้ แต่อย่างคุณสมมาหมาย แกจะมีพาร์ทที่เราไม่มีทางรู้เลย

หลังจากแกส่งมาหลายกล่อง ผมเคยส่งธนาณัติไปให้แก 2,000 บาท บอกว่า “คุณสมมาหมายอย่าคิดอะไรมาเลย คือไม่ใช่ค่าจ้างนะ แต่ว่าผมชอบอ่านไอ้กล่องรองเท้าของคุณสมมาหมายจริงๆ อ่านแล้วมันมันส์ดีวะ”

แป็บนึงแกส่งจดหมายกลับมาให้ผม บอกว่าขอบคุณมากครับ คุณจิระ ธนาณัติของคุณ 2,000 บาท มีค่ามากเลย ผมจะไม่เอาไปขึ้นเงินเลย เพราะว่ามันทำให้ทั้งเมียผมและน้องสาวผมเขาสบายใจแล้วว่าผมไม่ได้บ้า (หัวเราะ) และบัดนี้ทั้งสองได้กลับไปทำนาเรียบริ้อยแล้ว คงประมาณว่าคุณสมมาหมายคงแบบว่าบ้าเขียนทุกวันๆ แล้วก็ส่งไปทุกวัน เมียก็คงถามว่า “มึงจะส่งไปไหน แล้วใครเขาจะอ่านของมึง” ผมเคยคิดเหมือนกันว่า จะไป

แนะนำการเขียนบทให้คุณสมมาหมายดีหรือเปล่านะ แต่ไม่เอาดีกว่าอะ คุณสมมาหมายเขียนให้ผมอย่างนี้ แล้วถ้าวันนึงเรามีโอกาสทำงานกัน ความสามารถของคุณสมมาหมายอาจจะเป็นประโยชน์มากกว่าผมไปบอกอะไรเดี่ยวคุณสมมาหมายกลายเป็นเขียนอย่างเป็นเอกนี้ช่วยเลย (หัวเราะกัน)

น้องๆ ครับ ประสบการณ์เป็นเรื่องสำคัญมาก สำคัญจริง

ในการที่จะทำสิ่งต่างๆ สมมติจบคอร์สนี้ไปแล้ว เราต้องถ่ายทอดเรื่องเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ผมบอกได้เลยว่ารู้ให้จริง ลงไปศึกษา ลงไปสัมผัสให้เห็น แล้วจะเข้าใจเอง จะรู้ด้วยตัวเอง

ตอนที่เรียนนิเทศฯ เราก็อ่าน how แต่ผมว่า how คือว่าเราจะทำมันอย่างไร เราจะมีขั้นเชิงในการตัดต่อยังไง เรื่องนั้นมันมันตัดกันอย่างไร อย่างนี้ คนนี้ใช้วิธีเอาทำยกกลับไปเล่าตั้งแต่ต้นใหม่ สำหรับผม ผมไม่สนใจคือ ณ วันหนึ่งที่เราดูหนังมาหลายๆ เราก็พบว่าเล่ายังไงก็ได้ ให้ผมรู้สึกว่าคุณกำลังพูดอะไร ให้ผมรู้สึกได้ในหนังเรื่องนั้นก็จบ

สิ่งที่อยากจะบอกน้องทุกคน คือเรื่อง what มากกว่า ว่าเราจะเล่าอะไร

ผมเป็นกรรมการตัดสินหนังสั้นมา 4-5 ปี เยอะมาก ปีละไม่ต่ำกว่า 3-4 รายการ พบว่าหนังสั้นเกินครึ่งที่น้องๆ ส่งมามีแต่เทคนิค มีแต่น้องที่อยากทำอยากถ่ายหนังแต่ไม่ได้อยากเล่าเรื่อง อยากจะใช้ภาพวิวดาว อยากจะใช้การตัดต่อพิสดาร น้องอยากจะใช้แค่เสียงประกอบอะไรแบบเลอะๆ เทอะๆ ที่พอดูจบแล้ว เราไม่สามารถบอกได้ว่า คนทำหนังเรื่องนี้เขากำลังคิดอะไรอยู่ หรือว่าเขามีความคิดเห็นยังไงเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง หรือว่าเขาอยากบอกอะไร ก็เลยกลายเป็นแค่ภาพและการใช้กล้องธรรมดาๆ อันนี้ซึ่งผมว่าอย่างนี้ก็ไปซื้อกล้องมาแล้วก็หัดถ่ายอยู่ที่บ้าน มันก็จะเก่งอยู่ในด้านนี้ แต่ว่า

ทันทีที่เราสนใจอะไรจริงๆ เราใช้ชีวิตไปเราจะทำหนังได้ เราจะทำหนังเป็น
นะฮะ

โอเค เดียวมารู้จักกันหน่อย

รู้จักกัน!

พีแก๊ง เอ๊ะ! ทำไมผู้ชายน้อยจังน่าอ้อย ไม่รับผู้ชายเหรอสะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ผู้ชายเขาหนีไปทำหนังหมดแล้วมั้ง

พีแก๊ง อ้อ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อย่างนี้เป็นปรากฏการณ์นะ ผมว่าไปดูได้ทุกๆ วงการ สัดส่วนของ
ผู้หญิงมากกว่า 70 เปอร์เซ็นต์ ดูได้ทุกวงการ ยกเว้นการเมืองนะ (หัวเราะ)

พีแก๊ง น้องชื่ออะไรครับ

บอล ชื่อบอลครับ

พีแก๊ง บอล เรียนอะไร

บอล ศิลปกรรม มศว.

พีแก๊ง ยังใกล้เคียงกันนะ

ลุงอ้อย เขาใกล้ซะ เขามาเตะบอลข้างหลังนี้ทุกวันฮะ (หัวเราะ) สนาม
ข้างหลัง

บอล เพื่อนๆ มาเตะเตะ

พีแก๊ง สนามฟุตบอลนี่เหรอส

บอล ครับ

พีแก๊ง เห็นเปิดตึกมากเลย

ลุงอ้อย เขาเพิ่งรู้ว่าจีทีเอชอยู่ตรงนี้

พีแก๊ง อยู่ป่ะไรแล้วครับ

บอล ปี 4 สาขาทัศนศิลป์ฮะ

พีแก๊ง เหรอสะ

พิกำกับต้องกุมหัวใจได้ทั้ง 4 ห้อง

ท่านมัยบอกว่าคนที่จะทำหนังได้หนังที่จะดี ผู้กำกับต้องกุมหัวใจ
ได้ทั้ง 4 ห้อง คือหนังมี 4 ห้องหัวใจ ถ้าผู้กำกับสามารถที่จะกุมห้องได้เยอะ
(direction / ทิศทาง)
หนังก็จะมีได้เรียกชั้น หนังมันจะดูดี

4 ห้องที่ว่าได้แก่

คือหนึ่ง การเขียนบท

สองคือ การกำกับการแสดง

สาม การถ่ายภาพ

สี่ การตัดต่อ

สมมติเราสนใจแล้วอ่านประวัติผู้กำกับ จะรู้เลยว่า มีผู้กำกับขึ้น
มาจากสายที่เป็นคนเขียนบท กับผู้กำกับที่เป็นสายอาร์ตไต่ฯ สองคนนี้จะ
(Art Director / ผู้กำกับศิลป์)
ไม่เหมือนกัน หนังจะแตกต่างกันเลย คุณบัณฑิต ฤทธิกุล มาสายคนเขียน
บท พวกผู้กำกับ *แฟนฉัน* ก็สายคนเขียนบท

แล้วก็มีแบบน่าอ้อย สายอาร์ตไต่ฯ ถ้าเผอิญน่าอ้อยสามารถเขียน
บทด้วยก็จะได้ 2 ห้องแล้วไข่มุขฮะ คนสายอาร์ตไต่ฯ จะได้การถ่ายภาพ ที่
เหลือก็อยู่ที่ว่าการตัดต่อ การแสดงเขาได้มันด้วยหรือเปล่า

ในจีทีเอชจิ้มได้เลย ผมบอกได้ทุกคน พอหนังออกมาจะเห็นได้ชัด
เลย บางคนไม่เอาเลยนะ คือจะเอาบทย่างเดียว ตัดต่อไม่รู้เรื่องเลย เขาเข้า
ห้องตัดต่อแล้วบอกมึงทำอะไรได้ ทำไป คือถ่ายฟุตบอลมาให้เยอะที่สุด แล้ว
ก็มาให้คนตัดต่อตัด ละเลยนะเท่ากับว่าแพ้ไป 1-0 บางคนถ่ายภาพก็ไม่ได้
(composition / องค์ประกอบภาพ)
เลย คือไม่เคยเล่นกล้อง ไม่สามารถจะบอกได้เลยว่าคอมโพสิชันที่ดีคืออะไร
ก็ปล่อยคนช่างภาพไป เสียไปแล้ว 2 ห้อง เหลืออีก 2 ห้อง ถ้าทำได้ไม่ดี จะ
เฟลเลยจะตกเลย เห็นชัดเลยนะ

ยุทธเลิศ สิปปภาค จบมัณฑนศิลป์ มาสายอาร์ตไต่ฯ แต่เผอิญ
ยุทธเลิศเป็นคนแบบจีเนียส เด็กต่างจังหวัดที่นั่นวงเหล้าเยอะจนสามารถ
ที่เก็บประสบการณ์ต่างๆ ของคนที่แวดล้อมเขาได้ดี แล้วก็สามารถเป็นนัก
เล่านิทานที่เก่ง ยุทธเลิศก็เลยเขียนบทด้วย เขียนบทเร็วมากเลย เขียนปั๊บๆ

7 วันเสร็จ ปรากฏว่าการแสดงก็ไปได้เหมือนกันคือบอกได้แต่ก็ไม่ใช่คนเก่ง
 อะไรมาก หนึ่งยุทธเลิศทุกเรื่อง ใช้วิธีแคสต์ตัวแสดงที่เก่ง คือได้ตัวแสดงที่ใช่
 มาเล่นเลย ไม่ได้ปั้นคนจากศูนย์ แต่ก็มีตาพอที่จะหาคนใหม่ๆ ที่เข้ากับบท
 ได้มาเล่น ยุทธเลิศตัดต่อเป็นอีก ก็ตัดต่อเอง เพราะฉะนั้น 4 ห้องหัวใจ
 ยุทธเลิศโอเคใจ ได้หมด

เป็นเอก รัตนเรือง มาสายอาร์ตโตๆ เขาจบประมาณประวัติศาสตร์
 ศิลป์ นิวยอร์ก ถ่ายภาพได้แน่นอน ตัดต่อการเล่าเรื่องใช้ได้ ก็เป็นสิ่งที่เขา
 สนใจเพราะว่าเขาทำหนังโฆษณา กำกับการแสดงไม่ค่อยได้เรื่องนัก แต่ว่า
 สามารถ คือเป็นคนปากหวานะครับ สามารถจะพูดให้คนร้องไห้ได้ภายใน
 4-5 นาที คือเป็นเอกมีพรสวรรค์นะ คือมันคุยกับใครได้ไม่เกิน 5 นาที จะ
 รู้ปมด้อยคนเลย (หัวเราะ) รู้ปมด้อยคนคนนี้เลยนะว่าเป็นคนยังไง แล้ว
 สามารถจะกลับมาพูดให้อันนี้แบบแหม่งชอกช้ำแบบร้องไห้ได้เลยนะ มันก็เอา
 ตัวรอดใจ บทมันก็มีวู้ๆ ไปอย่างนี้ อาจจะไม่ง่วงนัก แต่ก็คือถือว่ากุมได้ 3 ใน
 4 อย่าง หนึ่งเป็นเอกโตเร็กรู้ขั้นจะดี คือยังไงก็ไม่ละ ยังไงก็ดี

พีบีดี-ธนิตย์ จิตนุกูล มาจากสายอาร์ตโตๆ จบเพาะช่าง ถ่ายภาพ
 พอได้ก็ใช้ได้ละ แต่บทภาพยนตร์ไม่ได้เรื่องเลย ก็คือต้องใช้คนเขียนอย่าง
 เดียว พอคุมบทภาพยนตร์ไม่ได้ ตัดต่อก็คล้ายกัน คือเป็นการเล่าเรื่องหัว
 กับท้าย พีบีดีเหลือแค่ 2 ห้องหัวใจ ถ้าเรื่องไหนเผอิญมีคนมาช่วยในพาร์ท
 ที่เหลือให้ดี มันก็ดี

ถามว่า แล้วทำยังไงเราถึงจะมี 4 ห้องนี้ ได้พร้อมๆ กัน ผมก็กลับ
 ไปตอบอย่างเดิมอย่างที่พูดมาเมื่อ 10 นาทีที่แล้ว ประสบการณ์อะ คือเรา
 ไม่ได้เรียนอาร์ตมาแต่ที่เราสนใจมันได้นะ เราเข้าไปดูมิวเซียมตรงข้าม
 มาบุญครอง คือผมว่าถ้าเราสนใจมันเราไปดูเยอะๆ เราก็จะถอดรหัสออกมา
 ได้ ว่าอะไรคือความสวยงาม อะไรคือความลงตัว แต่ว่าศิลปะคือความชอบ
 นื่องบอกว่าอันนี้อาร์ตดีก็คือศิลปะของน้อง คนอื่นจะมาบอกว่าดีบางทีมัน
 ก็ไม่หรอก ศิลปะคือความชอบ ไซ้ใหม่ สำหรับคนที่เรียนอาร์ตมา หนังสือ
 ต่างๆ ก็ไม่ได้มีไว้เฉพาะให้คนเรียนสายเขียนหนังสือเท่านั้น อ่านดูถ้าสนใจ
 บอลก็จะเข้าใจว่า ทำไมตัวละครเขาพูดอย่างนี้ ทำไมพูดนิดเดียว แล้วโดน
 เลย ก็ต้องมีอิทธิบาท 4 ด้วย

รู้จักกัน2

- พีแก้ง** นื่องชื่ออะไรครับ
- แป้ง** แป้งคะ
- พีแก้ง** แป้งเรียนอะไร
- แป้ง** เรียนบัญชี ธรรมศาสตร์
- พีแก้ง** เรียนบัญชีเหรอ แล้วรู้จักน้าอ้อยได้ยังไง (หัวเราะ)
- แป้ง** ก็เข้าโครงการนี้
- พีแก้ง** แล้วรู้จักไหนครับ
- แป้ง** จากเว็บไซต์คะ
- พีแก้ง** เหมอ โครงการนี้มันดังมากเลยนะ (หัวเราะ) จบไปแล้วอยากจะ
ทำอะไรร
- แป้ง** ยังไม่รู้คะ
- พีแก้ง** ไม่เป็นไรหรอก อย่าเพิ่งอยากรู้เลย (หัวเราะ) ชีวิตยังอีกยาวไกล แป้ง
ชอบดูหนังอะไร เรื่องสุดท้ายที่ดู
- แป้ง** จำไม่ได้ ไปดูที่ลิโด้
- พีแก้ง** ลิโด้ เรื่องโคโครีเปล่า
- แป้ง** ไม่ได้ดูคะเรื่องนั้น จำชื่อไม่ได้
- พีแก้ง** ไทยหรือญี่ปุ่นหรือฝรั่ง
- ลุงอ้อย** ตอนดูนะ หลับรีเปล่า (หัวเราะ)
- พีแก้ง** พระเอกหล่อไหม
- นิว** ใครแสดงยังไม่รู้เลย
- แป้ง** ฝรั่งเศส
- พีแก้ง** หนังฝรั่งเศส
(Michael Mann กำกับ)
- เต้** Public Enemies หนังฝรั่งเศส
- แป้ง** เออ ไซ้
- พีแก้ง** ภาค 2 รีเปล่า
- แป้ง** ไปดูภาคแรก
- พีแก้ง** ภาค 2 ไม่ได้ดู คนนี้ทำหน้าที่เก่งมาก ได้ดูกันบ้างไหม ไม่ได้ดูเธอ

ที่ผมบอกว่าทำหนังเก่งคือว่า มันคิดจะทำอะไรเรา มันทำได้หมดเลยนะ จริงๆ เป็นหนังธรรมดามาก ทำจากชีวิตจริงจากผู้ชายฝรั่งเศสคนหนึ่ง โกง ปล้นธนาคาร กลับเข้าไปในคุกออกมาที่มาปล้นอีก แหกคุก จนเป็นคล้ายๆ นักโทษหมายเลข 1 ของฝรั่งเศส ซึ่งก็จับมันไม่ได้ซะที จับที่ไรแม่งหนีแล้วก็ไปโกงต่อ แต่มันก็อ้างว่าทำเพื่อฐานันดรบ้างบออะไร พล็อตหนังธรรมดาแต่ถ้าผู้กำกับคนนี้เก่งจับหัวใจเราได้ตลอดเลย อยากให้เราตื่นตื่นวินาทีนี้ก็จะทำให้เราตื่นตื่นได้ อยากทำให้ตรงนี้ดูเศร้าๆ มันทำได้เลย ตรงนี้สังสารวินาทีนี้ แบบนับถอยหลังวินาทีเลยนะ พอเพลงนี้ขึ้น ไอ้โห น้ำตาไหล ได้ขนาดนี้เลยนะครับ

ลุงอ้อย ตกลงมันเป็นนักสะกดจิตรีเปล่า

พี่แก้ง ไซ้ (หัวเราะ) อย่างที่ผมบอกนะ 4 ห้องหัวใจ มันได้หมดเลยไง กุมเราได้แบบว่าคิดอยากจะทำอะไร ได้หมด แล้วเราเชื่อ เชื่อไปเรื่อยๆ ภาพก็ตัดต่อสวย ดูลงตัวมาก การแสดงเนียนมาก

พี่แก้ง โอเค น้องเสือน้ำเงินชื่ออะไรจ๊ะ

แก้ว ชื่อแก้วค่ะ

พี่แก้ง แก้วทำไมเสียงใหญ่จัง แก้วเรียนอะไร

แก้ว เรียนไอซีทีค่ะ

พี่แก้ง ไอซีทีมันคืออะไรครับ

แก้ว เรียนคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สาขานิติศาสตร์ เอกวิทยุและโทรทัศน์ ชั้นปีที่ 3 ค่ะ

พี่แก้ง ที่ไหนอะ

แก้ว มหาวิทยาลัยศิลปากร

พี่แก้ง คณะนี้สมัยนี้ไม่มีแน่นอน

ลุงอ้อย ไม่มีอะ ไม่มี (หัวเราะ)

พี่แก้ง เดียวนี้มีกันแทบทุกมหาวิทยาลัยแล้วมั้ง

ลุงอ้อย มีแพทย์ด้วยนะศิลปากร ไซ้ใหม่

จูน ไม่มีค่ะ

ลุงอ้อย มีพยาบาลรีเปล่า

จูน ไม่มีค่ะ

ลุงอ้อย อ้าว ไม่มีเหรอ (หัวเราะ)

พี่แก้ง แม่งรีเปล่า ตอนที่บอกแม่ว่าหนูสอบติดคณะไอซีที

แก้ว งงค่ะ แม่หนูงงว่า หนูเข้าไปได้อย่างไร

พี่แก้ง แม่รู้จักคณะนี้มาก่อนรีเปล่า

แก้ว แม่ไม่รู้จัก ก็เป็นเรื่องบังเอิญโชคชะตาเข้ามาได้

พี่แก้ง ตอนผมเข้านิเทศฯ นะ แม่ผมงงมากเลย ไปบอกแม่ว่าเข้านิเทศศาสตร์ได้ ยายบอกว่าจบไปเป็นศึกษานิเทศก์หรือ (หัวเราะกัน) อีกหน่อยคงมีคณะกัลกาศศาสตร์ ตัดผม เดียวรุ่นลูกรุ่นแม่ๆ คือวิชาการในโลก เดียวมันต้องก่อตัวไปเป็นคณะนะๆ

พี่แก้ง น้องชื่ออะไรอะ

จูน ชื่อจูน อยู่คณะไอซีที สาขานิติศาสตร์ เอกวารสารและหนังสือพิมพ์ ค่ะ

พี่แก้ง ศิลปากร ที่อยู่ตรง...

จูน บางรักค่ะ (หัวเราะ)

พี่แก้ง ศิลปากรมีอยู่บางรักด้วยหรือ อยู่ตรงไหน

จูน อยู่ชั้น 8 ของตึกกสท. บางรัก เฉพาะคณะไอซีทีอย่างเดียว

พี่แก้ง ที่อยู่ริมน้ำอะหรือ ไม่รู้จัก

ลุงอ้อย ตอนดูใบสมัคร ผมกึ่งๆ ยังไม่เคยเจอใจ ยังมาทำความเข้าใจว่า ศิลปากรนี้เขียนเหมือนกับที่เราเขียนรีเปล่า (หัวเราะกัน)

จูน ช่วงปีแรกๆ คนชอบถาม แต่พอหลังๆ เริ่มตั้งตัวได้ ก็จะไม่ไปลงไป

พี่แก้ง อย่างนี้ก็ไม่มีสนามฟุตบอลนะสิ

จูน เราจะใช้ลานโล่งๆ หน้าห้องเรียนเป็นสนาม เล่นกระโดดคยง เล่นฟุตบอล เล่นอะไรอีก เล่นตีจับ (หัวเราะ) เล่นอะไรแบบที่เด็กนิเทศฯ พอจะกรี๊ดได้ล่ะค่ะ

พี่แก้ง แปลกดีเนอะ

จูน มีแปลกกว่านี้อีกค่ะ (หัวเราะ) นิเทศฯ ศิลปากรแปลกที่สุดแล้วค่ะ
ลุงอ้อย ระหว่างคำว่า นิเทศศาสตร์ศิลปากร กับ ไอซีที เราใช้คำว่าไหนมากกว่า

จูน ใช้คำว่านิเทศฯ มากกว่าค่ะ เพราะว่าเอกวารสารก็จะไม่ค่อยอิงกับไอซีทีมากนัก มีบ้าง อย่างเรียนโปรแกรมจัดหน้าหรือโฟโต้ช้อป หรือว่าจะเป็นมูฟวีเมคเกอร์ตัดต่อนิดหน่อย

พี่แก้ง แล้วน้องชื่ออะไรครับ

ทราย ชื่อทรายค่ะ เรียนเอกเดียวกัน คณะเดียวกันค่ะ

พี่แก้ง เหรอ บ้ากันทั้งคณะเลยรีเปล่า (หัวเราะ)

ทราย คือจริงๆ ไม่ได้เข้าร่วมโครงการแต่เพื่อนบอกว่ามาจีทีเอช แล้วชอบจีทีเอชมาก

พี่แก้ง อ้าว แล้วไม่ได้ร่วมโครงการหรอ

ทราย ไม่ใช่ค่ะ คือเขาบอกว่าเขาจะมาอบรมที่นี้ก็เลยขอเขามาด้วย

พี่แก้ง ทรายชอบดูหนังรีเปล่าครับ

ทราย ชอบค่ะ

พี่แก้ง เรื่องสุดท้ายเรื่องอะไรอะ

ทราย ...

พี่แก้ง อ้าว ออติ้มากเลย (หัวเราะ)

จูน เขาดูเขาไม่ต้องเสียตังค์ ไปดูรอบสื่อ

พี่แก้ง ดูรอบสื่อหรอ

ทราย ค่ะ

จูน พวกหนูเสียตังค์ค่ะ

พี่แก้ง หนึ่งผี มีเม็ดช็อคของมันเหมือนกันนะ ผมทำไม่เป็น ก็กลัวผีพอสมควร แต่ว่าทำไม่เป็น เข้าใจธรรมชาติผีนิดหน่อย (หัวเราะกัน) แต่ไม่เคยเห็นแล้วเราก็ไม่อยากจะคบหามัน แต่ผมคุยกับพวกทำหนังผี ที่นี้มีแก๊งค์หนังรักกับแก๊งค์หนังผี ไม่ถูกกัน ให้อีกแก๊งค์หนึ่งวันนึงๆ ถ้าให้คิดมุขผี พวกมันจะเร็วมากเลย บ๊บบๆ ออกมา ต้องเป็นอย่างโน้นต้องเป็นอย่างนี้ ต้องเห็นไอ้นี่ก่อน

เป็นวิธีการ ถ้าเป็นเฟรมต้องเห็นแค่นี้ เสียงต้องอย่างนี้ แบบว่ามีของมันมาเลย เราไปเถียงมันไม่ได้เลยนะ ถ้าออกไปทางนี้ไม่เวิร์ค รับรอง ลองทำเอาคนมาดูเอาคนมาทดสอบเลย มันถูก แต่ว่าต้องขอบฟีก่อนนะฮะ (หัวเราะกัน)

บับเบิ้ล ชื่อบับเบิ้ลค่ะ ไปโอเทคฯ ลาดกระบัง

พี่แก้ง เปิ้ล

บับเบิ้ล บับเบิ้ล

พี่แก้ง อะไรนะ

บับเบิ้ล บับเบิ้ล

พี่แก้ง บับเบิ้ล ชื่อที่บ้านตั้งเหรอครับ

บับเบิ้ล ค่ะ

พี่แก้ง อ้อเป็นคุณแม่ตั้ง

บับเบิ้ล คือเมื่อก่อนมีหลายชื่อมาก เป็นหลานผู้หญิงคนแรกก็เลยซูลมุน แต่ว่าชื่อนี้ติดปากที่สุด ก็เลยใช้ชื่อนี้มา

พี่แก้ง เรียนอะไรนะ

บับเบิ้ล ไปโอเทคโนโลยี

พี่แก้ง ไปโอเทคโนโลยีหรอ เรียนอะไร ไปเทคหรอ (หัวเราะ)

บับเบิ้ล เทคโนโลยีชีวภาพค่ะ

พี่แก้ง อยู่วิทยาฯ ไซ้ไหม อยู่ในคณะวิทยาฯ ไซ้ไหม

บับเบิ้ล ไซ้ค่ะ

พี่แก้ง โห รุ่นผมนี้ คณะนี้มีที่วิทยาฯ เท่านั้น แล้วยากมาก คะแนนสูงแบบต้องเป็นอัจฉริยะเลย ป๊ออะไรแล้วครับ

บับเบิ้ล ปี 2 ค่ะ

พี่แก้ง ที่จบไปเขาไปทำอะไร

บับเบิ้ล มีหลากหลายค่ะ ตั้งแต่ขายแอมเวย์ (หัวเราะ) หรือธุรกิจส่วนตัว หรือว่าเป็นอาจารย์ทำงานวิจัย

พี่แก้ง นักวิจัย วิจัยอาหารอย่างนี้ไหม

บับเบิ้ล ด้วยค่ะ หรือพวกจีเอ็มโอก็ไปโอเทคฯ

พี่แก้ง จริงๆ อาชีพแปลกๆ อย่างนี้ ถ้าสนใจทำหนังสือมันเดือนคนอื่นเยอะมากเลยนะ คือพวกนิเทศศาสตร์จะไม่น่าสนใจเลย เพราะอย่างที่ผมบอกไป รู้แต่ how แต่ what ที่น่าสนใจไม่รู้

คุณสรจักร คนเขียนเรื่องสั้นประมาณหักมูมพลิกลือก เขียนตีพิมพ์ได้เตียง เขาเป็นเกสซุคร เขารู้เรื่องยามาใจอะเพราะฉะนั้นเรื่องหักมูมเรื่องผี เรื่องสารเคมีและยามาอยู่ในเรื่อง แล้วเราไม่เคยอ่านจากที่ไหน น่าสนใจมากเลย

ผมเคยไปอบรมให้ที่ ม.กรุงเทพ เป็นอบรมทำหนังสือไป แต่คนที่มาเป็นผู้ใหญ่ๆ ทั้งนั้นเลย ปรากฏว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครองนักเรียนที่มารอรับลูก แล้วไม่รู้ว่าจะทำอะไรก็เลยสมัครมา แล้วก็เห็นเขาบอกอยากทำหนังสือ ถ้าเรียนจบคอร์สเขาจะทำหนังสือเป็นผู้ใหญ่หมดเลย เป็นหมอปัน มีคนหนึ่งเป็นนักนิเทศเหมือนกันว่าอยู่ห้องข้างๆ หมอปรัชญ์ มีลูกเรียนปี 1 แล้วไม่มีอะไรทำก็มาเรียน โอโห เป็นคอร์สที่ผมมีความสุขมาก เพราะว่าผมไม่ได้สอนอะไรเขาเลย ผมถามอย่างเดียว ผมก็ถามเขา ศพมาแล้วยังไง แล้วเขาก็ชอบเล่า รู้สึกว่าพอจบคอร์ส พี่เขาก็ไม่ได้สนใจทำหนังสือสักเท่าไร แต่ผมมีความรู้สึกตลอดเวลาว่า ถ้าวันไหนพี่สนใจทำหนังสือ พี่น่าจะทำได้ดีต้นต้นมากเลย เขาเห็นดีเทลเห็นมุมมองอะไรมาก ก็ไม่รู้เหมือนกันไปเทคทำหนังสือจะเป็นยังไง

ลุงอ้อย ไบโอเทคฯ ถ้าไบเทคนะอยู่บางนา (หัวเราะกัน)

พี่แก้ง โอเค น้องผู้ชาย

เต้ ชื่อเต้ครับ เรียนอยู่ศิลปกรรม ม.กรุงเทพ

พี่แก้ง มาที่นี่ได้ยังไงครับ

เต้ พ่อตีรุ่นพี่เขาทำงานกับลุงอ้อย รุ่นพี่ที่จบศิลปากร

พี่แก้ง นี่คือรุ่นแรกหรือเปล่าครับ

ลุงอ้อย รุ่นแรกครับ สำหรับเด็กระดับอุดมศึกษา

พี่แก้ง ชอบเขียนอะไรหรือเปล่าอะ

เต้ ก็เขียนได้ แต่ส่วนใหญ่ที่เคยเขียนเป็นพวกบทความมากกว่า แบบว่า

วิจารณ์ พวกบทละครก็เคย แต่เขียนไปแล้วไม่จบ ก็เลยไม่ชอบ

พี่แก้ง ไม่ค่อยมีใครเขียนจบหรืออะ (หัวเราะ) มันยาว เขียนแล้วเบื่อตัวเอง

เต้ ใช่อะ เป็นพวกประมาณสั้นๆ มากกว่า เพราะว่าก็เคยลองทำหนังสือมา

พี่แก้ง เคยลองหรือ ลองทำหนังสือมาแล้ว

เต้ เป็นหนังสืออาจารย์

พี่แก้ง เรียนศิลปกรรมใช่ไหม

เต้ ทัศนศิลป์

พี่แก้ง ทัศนศิลป์ แล้วมีแผนกไหมอะ

เต้ แยกเป็นสาขา 4 สาขา ผมเรียนทัศนศิลป์ มีนิเทศศิลป์ มีแฟชั่นดีไซน์ แล้วก็มือออกแบบตกแต่งภายใน

พี่แก้ง ทัศนศิลป์ แปลว่าอะไรอะ

เต้ เหมือนรวมทุกอย่างทั้งจิตรกรรม ประติมากรรม มาไว้ในสาขาเดียวกัน ผมก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกันเวลามีคนถามว่ามันคืออะไร

พี่แก้ง อ้อ นี่ปีอะไรแล้วครับ

เต้ ปี 4 ครับ

พี่แก้ง ปี 4 แล้ว

เทคนิคเฉพาะพื้นฐาน

คนชอบเชิญผมไปสอนพื้นฐานการเขียนบท ซึ่งผมบอกว่าอย่าไปเรียนเลย อยู่ที่นี่ผมยังไม่มีพื้นฐานอะไรเลยนะ แล้วผมก็เคยไปเวลาเมื่อรวมทำภาพยนตร์ เขาก็เริ่มต้นแบบว่าภาพยนตร์ประกอบด้วย ซีต (shot) (scene) (sequence) ซีควนซ์ แบบนี้เลยนะ ซีต คือหน่วยเล็กที่สุดของภาพยนตร์ ถ้าหลายๆ ซีตรวมกันก็จะกลายเป็นซีน ถ้าหลายๆ ซีนรวมกันเราเรียกซีควนซ์ เวลาเขียนแต่ละซีตเราต้องใส่ขนาดของภาพด้วย ขนาดของภาพประกอบด้วย CU close up, medium shot และ long shot ระหว่าง close up กับ medium shot เราเรียกว่า medium close up ถ้า medium shot กับ long shot เราเรียกว่า medium long shot ถ้ามานักกว่า long shot เราเรียก extreme long shot ถ้าเล็กกว่า close up เราเรียกว่า extreme close up (หัวเราะ)

ผมถามว่า “จะรู้ไปทำไมวะ” บทของที่นี่ทุกเรื่องไม่เคยเขียนอะไรพวกนี้เลย ผมบอกว่าจะรู้ได้ยังไงวะ close up ของคุณกับของช่างภาพเป็น close up เดียวกัน คุณจะรู้ได้ไงว่า long shot นั้นเป็น long shot เดียวกัน คนเราเกิดมาไม่ได้อยู่บ้านเดียวกัน เวลาคนนึงบอก “หนักนะ” หนักของผมกับหนักของลุงอ้อยก็ไม่เหมือนกันงั้น ลุงอ้อยไปอยู่กระท่อมราชบุรีมา 10 กว่าปี บอกว่าหิว หิวข้าวของลุงอ้อยกับของผมไม่เหมือนกันของผมหิวนิดเดียวผมก็เรียกว่าหิวแล้วใช้ไหมฮะ ลุงอ้อยอาจจะ 3 วัน 3 คืนไม่ได้กินข้าวก็ได้วะ วันที่ 4 ถึงบอกว่า เฮ้ย หิวนิดๆ วะ (หัวเราะ)

สำหรับบท ที่นี้เราบอกเลยว่า อยากเห็นอะไรก็เขียนไปเลย “ใกล้พอที่จะเห็นดวงตาเศร้าๆ ของหล่อน” ถ้าภาพคนก็จะลากไป ถ้ายังไม่เห็นความเศร้าก็จะเข้าไปอีก ใช้ไหมฮะ “ไกลพอที่จะเห็นได้ว่าบ้านหลังนี้ถูกโอบล้อมรอบด้วยโรงงาน” ช่างภาพก็จะพยายามกว้างคือกว้างที่สุดที่จะพอรู้สึกว่ามันได้ถูกโอบล้อมด้วยโรงงาน ถ้ายังไม่ได้ช่างภาพก็จะป็นขึ้นไปบนแพลทฟอร์มสูงๆ เพื่อที่จะให้เห็นสิ่งที่เราเขียนให้ได้ เพราะฉะนั้น ไม่ต้องไปเขียนว่าอ้อใกล้ซีต เขียนว่าเราอยากจะเห็นอะไรแค่นั้น “น้ำป็น หล่อนสวยมาก

เวลาที่แสงแดดกระทบผมหล่อน” เดี่ยวตอนถ่ายก็ค่อยๆ ลากน้ำป็นไปเจอแสงแดดจนได้ แล้วก็จะมีมุมที่กระทบแล้ว จะรู้สึกว่ามีผู้หญิงคนนี้สวย เดี่ยวช่างภาพก็จะเปลี่ยนเลนส์เป็นเทเลมากๆ ให้แบ็คกราวด์มันอ้าๆ ไป หรือขณะที่ผมอยู่ท่ามกลางคน 30 คน ในห้องนี้ ผมเห็นแต่หล่อนคนเดียวอย่างนี้ ช่างภาพก็จะ อ้อ นี่ใช้ไหม นื่องจูน มันก็จะพยายามที่จะแบบว่าใช้เลนส์ (tele lens) (wide lens) ไวด์แต่ลากกล้องเข้าไปใกล้ๆ นื่องจูน คือเห็นคนอื่นอยู่ทั้งหมดแต่เอาที่ๆ นะ ไม่ได้อยู่ในสายตา จะเห็นแต่นื่องจูนคนเดียวเลย เราดูมอนิเตอร์แล้วสามารถแปลได้ตามบทเลย ว่านี่คือสิ่งที่เราคิดหรือที่เราเขียนมาหรือยัง พวก extreme long shot medium ไม่ต้องสนใจ รับรองได้ว่าไม่มีใครเขาสนใจกันหรอกฮะ

ผมถามช่างภาพบางคนว่า medium นี่มันแค่นั้น บางคนบอกสะดือ บางคนบอกเข็มขัด บางคนบอกว่าสักเป่ากางเกง แต่ว่าคนที่ถามก็สูงต่ำไม่เท่ากันอีกใช้ไหม ฉะนั้น medium ของแต่ละคน ผมว่าจะซับซ้อนมากแต่เด็กนิเทศศาสตร์ตอนจบใหม่ๆ จะบ๊าวีฮาฮะ มันจะชอบเถียงแบบว่าเป็นสิ่งที่ทำให้คนที่เขาไม่ได้เรียนมาไม่รู้เรื่อง แล้วเราจะภูมิใจหรือ เออ แม่่งเทวะ medium long shot คือ long shot ก็ไม่ long shot นะ medium long shot แล้วก็ไม่มีใครรู้เรื่องกับเรา แค่นั้นวะ medium long shot

ตอนผมจบใหม่ๆ มีครั้งนึงอัดเทปคอนเสิร์ต คือผมจบมา 2-3 ปี แล้วได้ทำบริษัทขายเพลง ชื่อคริสเอเทีย อาร์ติสต์ เกิดมาพร้อมแกรมมี่ แต่ว่าเจ๊งก่อนแกรมมี่ไปสัก 20 ปี มีวงเฉลียง มีคนอยู่ 5 หรือ 6 คน เวลาอยู่บนเวที เล่นคอนเสิร์ตจะยืนเรียงกัน มีพีเจียบ ไอ้จู้ย ศุ บุญเลี้ยง แล้วมีคอนเสิร์ตที่เรคคอร์ดแห่งหนึ่ง ผมจบใหม่ๆ แล้วก็เลยอาสา ตอนนั้นร้อนวิชามากก็บอกว่า “พี ผมสวิตชิงให้เลย” คือตอนนั้นผมจบฟิล์มมาไง ไม่มีความรู้เกี่ยวกับกล้องโทรทัศน์อะไรเลย สิ่งหนึ่งที่พวกเรียนบรอดแคสต์จะต้องเรียนเป็นแบบเป็นเหมือนความเท่ของเขานะ คือการที่มายืนอยู่หน้าไอ้บอร์ดอันหนึ่งแล้วก็จะกด กดว่ากล้องไหนออนแอร์ นี่ก็ออกไหมฮะ แบบว่าเท่ของเขาเลย แล้วก็ไปยืนดูว่า “โห กูอยากทำฉิบหายเลย” แต่ผมไม่เคยลงวิชาของเขาเลยก็เลยแบบว่า แหม วันไหนกูจะได้กดไอ้บอร์ดนี้ซะที คือตอนเรียนกล้องมีอยู่

2 กล้องเท่านั้น แล้วก็ขึ้นขึ้นกับนิ้วกลาง ทำไมมันจะซีเรียสอะไรกันวะ คือ เขาสอนแล้วผมไปฟัง ผู้กำกับรายการจะมีแบบแฮนด์โฟนติดต่อนิ้วที่กล้องทั้ง 2 ตัวได้ แล้วเขาก็บอกว่า เวลากล้อง 1 ไรต์ออกมา ขณะที่พูดนิ้วเขาก็กดไปด้วยนะ กล้อง 1 ไรต์ออกมา กล้อง 2 ค้างไว้ กล้อง 2 แพนขวา ตาเขามอง สคริปต์ตลอด คือต้องสั่งกล้องล่วงหน้า แล้วต้องคิดในจังหวะที่แต่ละคนพูด จบพอดี เราก็จะแบบ โอโห มันแท้จริงๆ วะ เท่สุดๆ เลยอะไ้กตๆ นี้ (หัวเราะ)

พอมีเฉลียง ผมอาสาบอก “พี่ผมจบนิเทศศาสตร์ ผมทำได้หมด” แต่ความจริงผมไม่ได้เรียน ผมไม่รู้เรื่อง วันนั้นไปเซารถที่มีกล้อง 4-5 ตัว นั้นมา งานใหญ่มากเลยนะ มีอะไรเอาออกมาหมดเลย กล้องมีเท่าไรเอามาหมดเลย สมัยผมทำงานใหม่ๆ ยังไม่มีบริษัทกันตนาหรืออะไรที่ให้เช่าเครื่องมือดีๆ บริษัทที่มีกล้องเยอะส่วนใหญ่เป็นบริษัทที่รับถ่ายงานแต่งงาน ก็ไปเช่ามาซื้อบริษัทภาพยนตร์โฟโต้ อยู่ตลาดน้อย เฮียเขาก็มาเลย เหนื่อยมากเลย คือเฮียมี 2 ตัว แต่ไประดมมาจากเพื่อนเฮียกลายเป็น 4 ตัว สายก็ซับซ้อนมาก แบบว่าเฮียไม่มีบอร์ดที่กดได้เยอะๆ เฮียก็ติดตั้งกล้องอยู่ในฮอลล์ผมก็เขียนมาอย่างดีเลย คือบ่าวขามาก มีเพลงอยู่ 16 เพลงที่จะร้อง ในคอนเสิร์ตเขียนมาหมดเลยนะฮะ 16 เพลงหมายความว่าเนื้อเพลงแต่ละท่อน ตรงที่เป็นโซโล่ก็เขียนว่าโซโล่นะฮะ แล้วก็พอบางท่อนร้องซำก็เขียนว่าซำ เราเขียนไว้หมดเลยว่าถึงตรงนี้เราจะตัดไปที่กล้องอะไรและกล้องนั้นมันกำลังถ่ายอะไรอยู่ด้วยนะ คือละเอียดมาก ทำอยู่ 3 วัน 3 คืน

เสร็จแล้ว เราก็ใส่แฮนด์โฟน แล้วจังหวะที่ใส่แฮนด์โฟนนี่มันสุดๆ แล้ว (หัวเราะ) เหมือนกับนักบินกำลังจะขึ้นเครื่อง ชีวิตเท่สุดๆ เลย คอนเสิร์ตก็เริ่มเล่น พอผมก็ลงไป โอ้ เฮียแม่งเอาแล้ว แทนที่กล้อง 1 บอร์ดมันจะเป็นอย่างนี้ไซ้ใหม่ ก็จะมีบอร์ดแล้วก็กดหมายเลข 1-2-3-4-5-6 กดได้ประมาณ 10 ขาแนล แต่เฮียแม่ง เสือกเอากล้อง 1 ไปอยู่ขาแนล 4 กล้อง 2 ไปอยู่ขาแนล 6 กล้อง 3 ไปอยู่ขาแนล 2 ผมก็แบบ “ช่วยแล้ว เฮียทำอะไร ย้ายทันไหม เฮีย” เทสต์แล้วสัญญาณไม่ค่อยดี เราก็เอาเทปกระดาษแปะทับตัวเลขลงไป แล้วเขียนเลขของเราใหม่ กล้อง 4 ผมก็แปะแล้วก็เขียนเป็นกล้อง 1 คือถ้า กล้อง 1 ก็คือกดตรงนี้ แต่ตอนนี้ถ้าปากคือนิ้วมันไม่เป็นแบบนี้แล้ว ไม่ใช่ 1-2-3-4 ไม่เป็นไร ก็ทำไป ใช้นิ้วชี้ นิ้วเดียวแล้วก็กดเอา

คอนเสิร์ตเฉลียง 5 คน เราก็สั่งกล้องตามวิชาการที่เราได้เรียนมา แบบว่ากล้อง 1 long shot ไปที่ไอ้แจ๊ค กล้อง 1 long shot ไปที่แจ๊ค ปรากฏว่ามันก็ long shot เราก็กดปั๊บก็ไม่มีปัญหา พอกล้อง 2 “กล้อง 2 ติดตัว กล้อง 2 close up ที่พี่เจ๊ียบ” กล้อง 2 ก็ close up ที่พี่เจ๊ียบก็ไม่มีปัญหา ผมก็กดเข้าไป เป๊ะมาก แบบว่าซ้อมมาอย่างดี พอไปถึงตอนกลางๆ “กล้อง 3 กล้อง 3 medium shot ที่ stage right สเตจไรท์คือด้านขวาของเวที หมายถึงคนที่อยู่บนเวทีฝั่งขวามือ มันคือซ้ายมือของเรา แต่ว่าเราเรียกว่า สเตจไรท์ medium long shot คือให้จับไปที่ 3 คนที่สเตจไรท์ ปรากฏว่า มันก็ไม่สเตจไรท์ก็ไม่ไป ค้าง long shot อยู่ “กล้อง 3 medium long shot กล้อง 3 medium long shot” มันก็คางอยู่อย่างนี้ ผมก็เรียก “กล้อง 3 กล้อง 3 medium long shot ได้ยินไหมครับ” ขณะนั้นเพลงในฮอลล์ก็ดังมากโข ช่างภาพทุกคนก็มีแฮนด์โฟนเหมือนผม เวลาพูดกันเราจะได้ยินกันหมด โงะฮะ พอผมบอกกล้อง 3 medium long shot ครบ 3 ครั้ง แล้วมีเสียงดัง ขึ้นมาพูดว่า “อ๊อ เกียว ฉายหัว” คือกล้อง 3 ถ่ายโดยคุณเกียว เป็นเมียของเฮียที่พูดเสียงนี้อยู่ (หัวเราะกัน) คือช่างภาพของเฮียไม่พอก็เลยเอาเมียมา (หัวเราะกัน) เขาก็บอกว่าอ๊อ เกียวฉายหัวด้วยนะ ไม่ได้ถ่ายหัว อ๊อ เกียวก็พีบเร็วมากเลยนะ (หัวเราะกัน) คือตอนนั้นผมก็ยังไม่เบลอก ยังไม่แน่ใจกว่าได้ยิน คำว่าเกียวนะฮะ แป๊บหนึ่งผมก็สั่งกล้อง 4 มันก็ไปคางอยู่หน้าใครสักคน ก็สั่ง “กล้อง 4 long shot นะ กล้อง 4 long shot” ก็มีเสียงอีก “เฮีย เห็นตีน” (หัวเราะกัน) กล้อง 4 แม่งไรต์มา พีบ เห็นตีนเลย แหม ช่างภาพเฮีย ผมบอก อ้อ คือกล้อง 4 เป็นน้องหรือไม่ว่างที่ไอ้เฮียมันแน่เลย เขาไม่เข้าใจนะฮะว่า medium long shot จากนั้นมา ผมก็ไม่มีละ medium long shot

ลุงอ้อย เหลือแต่หัวกับตีนอย่างเดียว

พี่แก๊ง หัวกับตีนอย่างเดียวฮะ (หัวเราะ) วันนั้น ไอ้คอนเสิร์ตนั้นและ (หัวเราะ) ไปสักสองเพลงแล้วเราไม่มีประสบการณ์ก็มั่วเลย บอกพี่ตามสบายเลยพี่ ใคร ร้องพี่ฉายไปเลยเดี่ยวผมกดเอง ตอนหลังๆ ไม่สั่งละ ก็ละ รู้สึกว่าก็ถ่ายมาก็ไม่ได้ใช้เพราะมันละ บางทีก็ตกใจไปกดขาแนลที่ไม่มีกล้องก็มี ก็มันมีตั้ง 10 อัน บางทีตกใจกด เอ้า จอดำ (หัวเราะกัน)

รู้จักกัน3

- พีแก๊ง** ต่อกันไป นื่องชื่ออะไรครับ
- โพน** ชื่อโพนครับ
- พีแก๊ง** โพนเรียนอะไรครับ
- โพน** ศิลปกรรม ม.กรุงเทพครับ
- พีแก๊ง** เป็นเพื่อนกับเต้ใช่ไหมฮะ
- โพน** ครับ
- พีแก๊ง** ปี่อะไรแล้วนะ
- โพน** ปี 4 ฮะ
- พีแก๊ง** อยู่แผนกเดียวกันรีเปล่าฮะ
- โพน** ใช่ครับ
- พีแก๊ง** บ้านอยู่ไหนครับ
- โพน** อยู่พัฒนาการครับ
- พีแก๊ง** แล้วอยู่หอพักหรือว่าอยู่
- โพน** ไม่ครับ ไป-กลับ
- พีแก๊ง** ไป-กลับหรือ โกลไหมฮะ
- โพน** ก็โกลนะ ประมาณ 2 ชั่วโมง
- พีแก๊ง** เหรอ
- โพน** ครับ
- พีแก๊ง** โกลมากเลย ไปยังไหนนะ
- โพน** นั่งรถเมล์แล้วก็ไปต่อรถไฟฟ้า แล้วก็นั่งรถตู้ต่อ (หัวเราะ)
- พีแก๊ง** แล้วขอเขาย้ายมากล้วยน้ำไทไม่ได้หรอ
- โพน** ไม่ฮะ คณะอยู่ที่โน้นหมดเลยฮะ
- พีแก๊ง** ทำไมไม่ไปพักอะไรใกล้ๆ กว้านั้นฮะ
- โพน** เคยพักแล้วฮะ แต่ไม่ค่อยชอบ
- พีแก๊ง** ทำไมล่ะ
- โพน** ไม่ค่อยสบายฮะ

- พีแก๊ง** จริงรีเปล่า
- โพน** จริงฮะ
- พีแก๊ง** โฮ้ย มีแต่คนเขาอยากออกจากบ้านเนอะ ไม่สบายนี่เพราะอะไรฮะ
- โพน** แถวนั้นมันวุ่นวายนะฮะ ข้างล่างหอนมีแต่ที่ที่เยวหั้งชอยเลย ผมไม่ค่อยชอบ
- เต้** ล่อตาล่อใจ (หัวเราะ)
- พีแก๊ง** สร้างภาพรีเปล่า (หัวเราะ)
- โพน** ไม่ ไปกลับได้เจออะไรเยอะกว่างฮะ ไม่ใช่ว่ากลับมาแล้วก็หอนแค่นี้
- พีแก๊ง** อันนั้นเจอหั้งชอย (หัวเราะ)
- โพน** จะได้เปลี่ยนที่เที่ยวใจ (หัวเราะ)
- พีแก๊ง** แต่วันๆ ก็เสียเวลานั่งรถ 4 ชั่วโมง นี่เยอะนะ
- โพน** ก็ไม่เยอะนะฮะ ซินแล้ว
- พีแก๊ง** ผมเคยไปบรรยาย ขับรถเท่าไรก็ไม่ถึงสักที อยู่ไกลมากเลย ผมขึ้นมอเตอร์เวย์ ลงแล้วก็บุกไปอีกไกลเลย ถ้ามผมว่าจำอะไรจากม.กรุงเทพที่โน่นได้บ้าง ผมจะจำได้อย่างหนึ่งว่าถ้าหน้าหนาวสักพฤศจิกายน ธันวา มกราคม จะเหม็นมากเลย เคยได้กลิ่นหรือเปล่า
- โพน** นี่ก็เหม็นแล้วฮะ (หัวเราะ)
- พีแก๊ง** เริ่มแล้วใช้ไหม
- เต้** หน้าฝนก็เหม็นครับ
- พีแก๊ง** เริ่มหน้าฝนแล้ว รู้หรือเปล่าว่าเป็นเพราะอะไร คือมันเหม็นอยู่ในบรรยากาศเลย เดินไปที่ไหนกลิ่นนี้ก็จะตามไป เข้าห้องน้ำก็ตามไป กินข้าวก็ตามมาในโรงอาหาร คือหลังมหาวิทยาลัยเป็นที่ฝังกระดูกสัตว์ใช้ไหมฮะ เป็นโรงงาน
- เต้** เป็นโรงงานป่นกระดูก
- พีแก๊ง** เออ เป็นโรงงานอะไรสักอย่างไม่รู้ เขาจะเอากระดูกสัตว์มาฝังกลบ แต่ว่าช่วยได้แค่ตอนหน้าร้อน พอหน้าฝนหรือหน้าหนาวพอมมีแบคทีเรียอะไรแล้วกลิ่นก็จะขึ้นมา
- เพื่อนๆ** ไปโอเทคฯ
- บับเบิ้ล** เอาอีเอ็มมาราด

พี่แก๊ง เออ ต้องส่งไปสำรวจนะไปโอเทคฯ จำอย่างอื่นไม่ได้เลย แต่จำไอ้กลิ้งนี้ได้

ลุงอ้อย ยังมีอยู่ไหม

โพน มีอยู่ครับ

ลุงอ้อย เราก็จินแล้ว

โพน จินแล้วครับ

ลุงอ้อย เหมือนระยะทาง (หัวเราะ) มันมีมานานแล้ว

พี่แก๊ง นานแล้วอะ

ลุงอ้อย แต่ก่อนนั่งรถเข้ากรุงเทพฯ พอได้กลิ้งนี้ แสดงว่าใกล้ถึงกรุงเทพฯ แล้ว

พี่แก๊ง ใกล้กรุงเทพฯ แล้วใช้ไหมอะ

พี่แก๊ง นื่อง

เต๋า ชื่อเต๋าครับ

พี่แก๊ง เต๋า

เต๋า เรียนวิทยาศาสตร์ มหิดล

พี่แก๊ง อยู่ศาลายารึเปล่า

เต๋า เฉพาะปี 1 อยู่ที่ศาลายา พอปี 2 ก็ย้ายมาพญาไท

พี่แก๊ง ตรงโรงพยาบาลรามามา เรียนทั้งคณะมีกี่คนอะ

เต๋า ทั้งคณะ ถ้าปี 1 มีประมาณ 300 ถึง 400 คนอะ ถ้ารุ่นก่อน เดี่ยวนี้พอขึ้นมาปี 2 ส่วนใหญ่ก็จะเหลือประมาณ 200 กว่าๆ

พี่แก๊ง แล้วปี 3 ละ

เต๋า ก็น่าจะลดลงไม่มากแต่ก็ยังไม่รู้ (หัวเราะ)

พี่แก๊ง คณะนี้อาภัพเนอะ รุ่นเพื่อนๆ ผม มันชอบมาบ่นว่า “เรียนเหมือนหมอบทุกอย่างแต่รักษาคนไม่ได้” (หัวเราะ) คือที่จุฬาฯ เรียนคลาสเดียวกับหมอนั่งเรียนห้องเดียวกันเลย หมอเรียนอะไรมันเรียนด้วยกันเหมือนกันหมดเลย แต่รักษาคนไม่ได้ ต้องเป็นครู แต่ว่ามันจะเข้มข้นเหมือนด้วยใช้ไหมอะ

เต๋า ครับ

พี่แก๊ง เพราะว่าหมอก็จะแยกไปเรียนผ่าตัด แล้วทำไมสนใจโครงการนี้ครับ

เต๋า ก็ค่อนข้างสนใจเกี่ยวกับธรรมชาติตั้งแต่เด็ก

พี่แก๊ง บ้านอยู่ที่ไหน

เต๋า บ้านจริงๆ อยู่เชียงใหม่เลย แล้วมาเรียนที่กรุงเทพฯ

พี่แก๊ง แต่พักใกล้ๆ ศาลายา

เต๋า ครับอยู่หอพัก พอย้ายมาก็ย้ายมาหอพักแถวคณะอะ

พี่แก๊ง อ้าว แล้วตอนมาพญาไท

เต๋า อยู่แถวกรมโยธาฯ อะ

พี่แก๊ง กรมโยธาฯ อยู่ที่ไหนนะ

เต๋า ตรงพระรามหก

พี่แก๊ง ที่มีแท็งก์น้ำใช้ไหมอะ

เต๋า ครับ

พี่แก๊ง อ้าว นื่องบานเย็น (หัวเราะ)

หยิน ชื่อหยินคะ

พี่แก๊ง หยินเรียนอะไรครับ

หยิน เรียนวิทยาฯ มหิดลคะ

พี่แก๊ง มารู้จักโครงการนี้ได้ยังไงครับ

หยิน ทางอินเตอร์เน็ตคะ

พี่แก๊ง แล้วทำไมถึงสนใจครับ เพราะประโยชน์อะไรเปล่า

หยิน ก็ตอนแรกว่าง

พี่แก๊ง จริงหรือ โอ้โห น้ำ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ผมว่าเป็นเหตุผล

พี่แก๊ง ที่ตีมากเลย (หัวเราะกัน)

ลุงอ้อย ไม่ต้องพยายามหาเหตุผลอะไรเลย (หัวเราะ)

หยิน ว่างแล้วก็อะไรที่โปรโมทมีข้อความที่เชิญชวน รู้สึกว่าน่าสนใจ

พี่แก๊ง พี่ชาติเป็นยังไงบ้าง พี่ชาติ

หยิน ดีค่ะ ชอบ

พี่แก้ง ชอบอะไร ชอบบ้านแกหรือ
หยิน ชอบบ้าน ชอบที่แกมีมุมมองหรืออะไรในชีวิตคะ
พี่แก้ง แล้วต้องเขียน เขียนหนังสือให้พี่ซาดีอ่านอย่างนี้บ้างไหม
หยิน ได้เขียนแต่ว่าก็ไม่ได้
พี่แก้ง พี่ซาดีไม่อ่าน (หัวเราะ)
หยิน ก็ไม่ได้อ่านของคนอะไร
พี่แก้ง อ้อ

พี่แก้ง น้อง
เจีย ชื่อเจียคะ
พี่แก้ง เจีย เรียนที่ไหนครับ
เจีย เรียน ม. 6
พี่แก้ง จริงเปล่า (หัวเราะ)
เจีย จริงคะ
พี่แก้ง ที่ไหนครับ
เจีย อยู่สุรศักดิ์มนตรี
พี่แก้ง วิภาวดี
เจีย ค่ะ
พี่แก้ง เราวังหรือ
เจีย (พยักหน้า)
พี่แก้ง จริงเปล่า แล้วไม่ทำอะไรอย่างอื่นหรือฮะ (หัวเราะ)
เจีย ก็ไม่รู้จะทำอะไร
พี่แก้ง จริงเปล่า น่าทึ่งมาก ทำไมน่าถึงรับ นักรู้
เจีย มากับพี่สาว
ลุงอ้อย บายโปรดักท์
พี่แก้ง อ้อ มากับพี่สาว ถ้าจะรับพี่ต้องรับน้องด้วย (หัวเราะ)
พี่แก้ง เรียนอะไรครับ

จิง ชื่อจิง เรียนนิติรามา ปี 3 ค่ะ
พี่แก้ง จิง ทำไมไม่เหมือนน้องเลย ทำไมถึงชวนน้องมาฮะ
จิง ก็บอกน้องว่ามีงานกับพี่แก้ง น้องก็สนใจอยากไป
พี่แก้ง มาเฉพาะวันนี้
จิง คราวที่แล้วที่ดูหนังที่มูลนิธิ ก็มาคะ
พี่แก้ง ที่มูลนิธิ ผ่านการสัมภาษณ์มาได้ยังไง ต้องมีเขียนอะไรอย่างนี้รีเปลา
ลุงอ้อย ก็มีฮะ
พี่แก้ง ถามว่าอะไร
ลุงอ้อย เราจำของเขาไม่ได้ทั้งหมด
พี่แก้ง ไม่ แต่ทั้งหมดจะถามว่าอะไรฮะ
ลุงอ้อย ก็มีประเด็นให้เขาเลือกเขียน
พี่แก้ง เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
ลุงอ้อย เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเช่นว่า ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวเกินไปรีเปลา จำได้ไหม ให้เขียนส่งมาแล้วเราก็นัดมาสัมภาษณ์เป็นกลุ่มๆ ไม่ใช่แบบเดี่ยว
พี่แก้ง แสดงว่าห้องนี้หวัะก็เหมือนกันนะ (หัวเราะ) น้องๆ เชื่อไหมครับ ทั้งชีวิตผมจนถึงวันนี้ ผมไม่เคยผ่านการคัดเลือกอะไรเลย ถ้ามีแบบว่ารับสมัครอะไรอย่างนี้ ผมไม่เคยผ่านเลยนะ
ลุงอ้อย เคยสมัครไหม
พี่แก้ง เคยฮะ ป. 1 ถึงตอนนั้นรุ่นผม มศ.5 คือจบม.ปลาย ไม่เคยผ่านการคัดเลือกเป็นนักกีฬาอะไรเลย นักกีฬาห้องไม่เคยเลย โต้ว่าทำอะไรไม่เคยฮะ แบบเคยจะสมัครฮะ ถ้าเขาเอา 4 ก็จะได้ที่ 5 อะไรแบบนี้ ไม่เคยได้รับคัดเลือกอะไรเลยในชีวิต เอ็นท์ติดทีเดียว ก็เออ แสดงว่าน้องห้องนี้ถือว่าหวัะดีมาก
ลุงอ้อย มีหลายคนที่ผ่านมาการคัดเลือกอะไรมาแล้วหลายอย่างด้วย ประสบการณ์ที่ไปผ่านการคัดเลือกในหลายโครงการ แล้วเราก็ได้แง่คิดอันนึงว่า ไม่ว่าจะมันจะมีสักกี่โครงการในประเทศไทย ก็มีโอกาสเจอเด็กคนเดียวกันได้สูง

พี่แก้ง พวกถ่ารางวัลใช้ไหมอะ

ลุงอ้อย แล้วคนที่สนใจก็สนใจ ในขณะเดียวกัน ก็จะมีต้องไปร่วมกิจกรรม กับกลุ่มอื่นๆ พร้อมๆ กันด้วย คนที่ไม่สนใจก็ไม่สนใจจริงๆ ก็มีอาการแบบนี้แหละ ไม่รู้วันนึงคงมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มชนสองกลุ่มนี้ พวกที่ชอบสนใจหาประสบการณ์กับอีกพวกที่อยู่อย่างนี้ก็คิดแล้ว คงจะเห็นปรากฏการณ์นี้ในอนาคตเมื่อพวกที่แสวงหาโอกาสอย่างนี้ไปทำอะไรสักอย่าง

พี่แก้ง ครับ

พี่แก้ง โอเค ต่อไปน้อง

ก๊ ชื่อก็ค่ะ

พี่แก้ง น้องเรียนอะไรครับ

ก๊ เรียนคณะอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พี่แก้ง อุตสาหกรรมเกษตร เขาทำอะไร เป็นคณะเลยหรออะ

ก๊ ค่ะ เกี่ยวกับอาหาร เหมือน food science

พี่แก้ง อืม

ก๊ เป็นวิทยาศาสตร์การอาหาร

พี่แก้ง วิทยาศาสตร์การอาหาร รุ่นผม คณะนี้ก็เข้ายาก จำได้ ทั้งโรงเรียนได้คนเดียว food science นะ ปี่อะไรแล้วครับ

ก๊ ปี 4 ค่ะ

พี่แก้ง แล้วมีความเห็นยังไงเกี่ยวกับอาหารบ้าง อาหารการกิน สำหรับอาหารเกษตรให้อย่างไรบ้างก็ดาว

ก๊ ก็ที่ต้องกิน ก็บางช่วงมันก็ไม่เพราะว่าคนมันเยอะนะคะ แต่อาหารมันราคาถูก ก็กินได้

พี่แก้ง จบไปส่วนใหญ่เขาทำอะไรอะ

ก๊ ส่วนใหญ่จะทำตามโรงงาน

พี่แก้ง โรงงานซีเจ็กฉายอะโรอย่างไรหรือเปล่า

ก๊ ก็โรงงานอาหารทั่วไปหรือว่าพวก อย. กระทรวงที่เกี่ยวกับอาหารค่ะ

พี่แก้ง ก็เป็นนักวิชาการใช้ไหมอะ เรียกนักวิชาการก็ดีเหมือนกันนะ ผม

ว่ามีพาร์ทหนึ่งของเรื่องราวในสังคมที่ยากเกินกว่าที่คนทำหนังจะเอี่ยมไปถึง สังเกตไหมว่าอาชีพของพระเอกในหนังไทยส่วนใหญ่จะอยู่ที่สถาปนิก คนทำโฆษณาเพราะว่ามันยังพอมั่วได้ไงอะ แต่อย่าง food science คนทำภาพยนตร์ไม่สามารถจะเข้าใจได้ แต่ว่าในมุมหนึ่ง ถ้าน้องเกิดสนใจ สมมติหรือว่านี่ก็สนุกมีประเด็นอะไรในหนัง ผมว่าจะมีค่ามากต่อคนในสังคมนะ นึกออกไหมอะ จะเป็นเหมือนคุณสมหมายของวงการหนัง (หัวเราะกัน)

พี่แก้ง คนต่อไปน้องชื่ออะไรครับ

แม้ว ชื่อแม้วค่ะ

พี่แก้ง แม้ว

แม้ว ค่ะ

พี่แก้ง เรียนอะไรครับ

แม้ว เรียนสิ่งแวดล้อมค่ะ พระจอมเกล้าฯ พระนครเหนือ

พี่แก้ง โดยตรงเลยนะ คือสิ่งแวดล้อมเขาเรียนอะไรกันครับ

แม้ว อย่างของหนูเรียนเหมือนว่าเป็นประยุกต์แล้ว คือแบบเราเรียนเกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรม

พี่แก้ง อ้อ หมายถึงว่าเรียนการควบคุมให้สิ่งแวดล้อมมันดีใช่ไหม

แม้ว มันจะมีที่แบบว่ายังไม่ได้ประยุกต์นะคะ อย่างที่หนูเรียนก็คือประยุกต์แล้ว จะเรียนเรื่องมลพิษ ของเสียนะคะ

พี่แก้ง เป็นไปได้ไหม ที่คลองแสนแสบมันจะไม่เป็นสีดำ ในทางทฤษฎี

แม้ว มันยากนะคะ

พี่แก้ง เหรอ เพราะว่า

แม้ว รู้สึกว่าอย่างเรื่องคนปล่อยออกมา บางที่เราไม่รู้ สมมติว่าถ้าโรงงานไม่ปล่อย คนชาวบ้านก็ปล่อยออกมา

พี่แก้ง ปล่อย

แม้ว ของเสียนะคะ

พี่แก้ง อ้อ

แม้ว แล้วอย่างโรงงานถ้าเราไปควบคุมก็อาจจะแค่เฉพาะหน้า พอเราไม่ได้เข้าไปดูแล เขาก็ปล่อยปกติ

พีแก้ง อิม น้ำจากคลองแสนแสบกระเด็นเข้าหน้าเราอันตรายไหมฮะ (หัวเราะ)

แม้ว มันก็มีแคคที่เรีย

พีแก้ง โห จริงเปล่า ผมไปถ่ายหนังเรื่องรถไฟฟ้าฯ ขึ้นเรือยาว ผมกินเข้าไปแบบมันมาตลอดเวลา แล้วเราก็เร่งขึ้นเราจะเอาความเร็วไง ตัวละครอยู่ลำหนึ่ง แล้วลำนั้นดันขับเร็ว ตัวละครเราก็เลยบอกพี่อัดเข้าไป น้ำมัน โอ้โห ทั้งจุกทั้งปากผม (หัวเราะ)

บอล มีเด็กโดดเล่นด้วย ทำเรื่องมหาวิทยาลัยผมมีเด็กโดดเล่นประจำ

พีแก้ง เล่นน้ำใช่ไหม แต่ว่าผมว่าแกไม่ได้นะคลองแสนแสบ เพราะว่าท่อน้ำที่ขุดมาออกคลอง คือถ้ายังมีท่อน้ำอยู่ยังไงก็ไม่ได้คือไม่เหมือนกับคลองที่กรุงเวียตนา คือเป็นคลองแต่ไม่มีท่อน้ำเสียปล่อยของลง ผมว่ายังพอมีความหวังนะ คือทำให้เฉพาะน้ำในรางสะอาดใช่ไหม ใส่อะไรลงไปก็แล้วแต่ผมเคยเล่นเรือเข้าไปถึงตรงแถวผดุงกรุงเกษม ตรงหลังสะพานอะไรนั่นสุดๆ จริงๆ น้าอ้อย ถ้าใครแบบว่าชีวิตมันว่างมาก น้อง ม.6 ก็ว่างเยอะ น้องจะรู้เลยว่าชีวิตแม่ง มันยังมีอะไรอีกเยอะ (หัวเราะ) ของเสียทุกอย่าง ทั้งคนทั้งร้านอาหารทั้งกัน ผมนึกไม่ออกว่าจะกลับมาดีได้ยังไง แล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าพี่ก็เป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ตรงนี้พี่ก็ทำให้มันเน่า พี่จะทำทำไมวะ เพราะว่ามันเหม็นมากไป มีหมาลอยมา ผมไปกับช่างภาพ 2 คนนั่งเรือไปถ่าย ช่างภาพหันมาบอก พี่ผมจะอ้วก (หัวเราะ) มึงไม่ต้องพูดหรือกูรู้ (หัวเราะ) เหม็นมาก ก็ฝากความหวังกับคลองแสนแสบไว้กับมือน้อง

ทกอาชีพมีพันธกิจต่อสังคม

พีแก้ง น้องชื่ออะไรครับ

นิว ชื่อนิวค่ะ

พีแก้ง นิวเรียนอะไรครับ

นิว เรียนทันตะ จุฬาฯ

พีแก้ง ทันตะเหรอ

นิว หมอฟันนะค่ะ

พีแก้ง ผมว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพทำเงินอันดับหนึ่งนะ ของประเทศไทย ยากไหมฮะ

นิว ยากค่ะ

พีแก้ง ยาก แต่เดี๋ยวนี้ทำฟันไม่เจ็บแล้วนะ คือผมมีประสบการณ์การเจ็บปวดที่สุดในชีวิตครั้งนึงจากการถอดฟันคุด สมัยเรียนมหาวิทยาลัย คือฟันคุด ผมเข้าใจถูกรึเปล่า เป็นฟันซี่ในสุดใช่ไหมฮะ คนเรามีฟันกรามใหญ่ๆ อยู่ลึกๆ อยู่ข้างบน 2 ซี่ ข้างล่าง 2 ซี่ แล้ววันดีคืนดี ซี่ในสุดมันก็จะไม่ขึ้นมาตรงๆ ก็จะไปชนขาบ้านเขา แล้วเราก็ต้องไปผ่าเอาออก สมัยนั้นเทคโนโลยียังไม่ดี ผมอยู่ประมาณปี 2 ปวดมากเลย ก็เลยต้องผ่าออก วิธีผ่าก็คือว่าเบะเหงือกออกมาใช้ไหม แหวกเหงือกออกมา แล้วหมอก็จะกรอฟันเราออกเป็น 4 ส่วน เพราะว่าฟันเราเชื่อมข้างในสุดของเราเป็นอย่างนี้ ดึงตรงๆ ไม่ได้ 4 อันนี้จะตะลุดเหงือกเราออกมา เขาต้องกรอเป็น 4 ส่วน แล้วค่อยๆ ดึงออกมาทีละอัน โห...มันเจ็บมาก เจ็บสุดๆ เลยฮะน้อง (หัวเราะ) คือแทบชกหมอลแล้ว ทำไมมันเจ็บขนาดนี้วะ คือแบบยาชาไม่ได้มีผลเลย จำได้ว่า 3 ซี่ที่เหลือผมทนเลยนะ เพราะว่าไม่กล้าไปร้านหมออีกแล้ว จนเรียนจบแล้วก็หายไปพักนึง สักพักตอนทำงานออกไปถ่ายหนัง มันก็จะปวดขึ้นมา แล้วเราก็จะนึกไปถึงตอนอยู่ปี 2 ใ้อันจะชกหมอฟัน ปรากฏว่าผ่านไปไม่กี่ปี เทคโนโลยีดีขึ้นมากแบบว่าทำอะไรก็ไม้อู้ กรัดเดียว ฟันคุดผม 3 ซี่ก็ละลายไป เออ เทคโนโลยีมันดีจริงๆ แต่หมอฟันก็ดีเนอะ ไม่ร้อนคือถ่ายหนังมันร้อนนะน้องๆ

นิว ถ้าทำในกรุงเทพฯ ก็คงเปิดคลินิกกับโรงพยาบาลเพื่อเป็นรายได้เสริมเยอะ แต่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใหญ่แล้ว ก็ต้องออกไปทำต่างจังหวัดเพราะว่ายังมีคนที่เดือดร้อนยังมีอีกเยอะ พวกชาวบ้านๆ แล้วก็ถ้าออกไปตามโรงพยาบาลชุมชนก็พออยู่ได้นะคะ

พีแก๊ง ก็จะรายได้ก็น้อยหน่อย

นิว อาจารย์เขาจะพยายามส่งเสริมให้ไปต่างจังหวัดไปข้างนอกๆ ก่อน เพราะว่าหมอบน่อย

พีแก๊ง เข้าใจ นี่ถือว่าเป็นหน้าที่พลเมือง คือในทุกสายงาน ก็มีพวกนี้ที่ต้องเลี้ยงชีพ อีกพวกนี้เราก็มีหน้าที่ที่เราเกิดมาในประเทศนี้มันงั้น เขาบอกว่าโดยที่ไม่มีใครมาจ้าง แต่ว่าเรารู้ตลอดเวลา ผมทำหน้าที่ 19-20 เรื่อง คือทุกเรื่องเวลาเราจะต้องออกไปทำหน้าที่ สมมติว่าอยากจะทำเรื่องนี้จะมีพาร์ตเนอร์คิดในใจตลอดเวลาครับว่า คนดูที่เป็นคนไทยดูหนังของเราแล้วเขาจะได้ ทำหนังผี หลอกผี คนกลัวรีตกร๊าด แต่เราจะถามตลอดเวลาว่าเขาจะได้อะไรจากอันนี้ จะได้อะไรจากการดู 2 ชั่วโมงนี้ มีอะไรที่ทำให้เขาถูกคิดหรือทำให้เขาเกิดสำนึกอะไรอย่างนี้ เป็นหน้าที่เลย แล้วเราก็จะพยายามใส่สิ่งนี้เข้าไปในหนังให้เนียนที่สุด สิ่งนี้ถือว่าเป็นยาขม คือถ้าเราประกาศว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ 5 แพร่งต่อต้านการปาหิน คนไม่ดูเลยนะ คนจะแบบอึ้งชอง 11 รีเปล่า (หัวเราะ) แต่ทันทีที่เราใช้ศิลปะทำให้แมสเสจอันนี้แนบเนียนอยู่ในหนังจนคนไปดูก็เคลิ้มไปกับเรา แล้วเขาก็รับรู้เราได้มันกลายเป็นประโยชน์

สำหรับผมถือว่าหนัง ทำหน้าที่ได้ 3 ระดับ หนึ่งอะไรก็ได้ หนึ่งโฆษณา หนึ่งทุกเรื่องในโลกนี้

ข้อแรกคือทำให้เรา**รู้เรื่อง** ก่อนอื่นต้องทำให้คนดูรู้เรื่องก่อน หนึ่ง บางเรื่องจะให้รู้เรื่องยังลำบากเลย ออกจากโรงหนังมา เราไปถาม เรื่องอะไรวะ เพื่อนเราจ้องหน้าแล้วก็คือเล่าไม่ได้ อึ้งไปเลย นึกเรื่องไม่ออก มันไม่รู้เรื่องนะ แต่แทนดูได้ 2 ชั่วโมง แต่ถ้าข้อแรกเราทำให้คนดูผ่านไม่ได้แล้วข้อที่สองอย่างหวัง

ถ้ารู้เรื่องแล้ว ข้อที่สองคือ**รู้สึก** คนที่ทำหนังทักษะดีพอ อย่างเรื่อง *Public Enemies* คือทักษะในการทำหนังเขาดีพอ จนเรารู้เรื่องแล้วก็รู้สึก

ตามมันไปตลอดเวลา สำหรับคนที่ทำหน้าที่มีอาชีพนี้แค่ทำให้คนดูรู้สึกนี่ก็แบบโคตรเก่งเลย พอจบเรื่อง *เพื่อนสนิท* แล้วเราบอกว่าซาบซึ้งจัง จบเรื่อง *แฟนฉัน* แล้วเรารู้สึกไปกับตัวละคร รู้สึกไปกับอะไรในเรื่องอย่างนี้ถือว่ายาก ยากขึ้นลำดับหนึ่งแต่เราก็พยายามทำให้ได้

หน้าที่ประสบความสำเร็จอย่างน้อย

ต้องทำให้รู้สึก

แต่ยังมีข้อที่สาม ที่เป็นปรมัตถ์เลย ถ้าใครทำได้ถึงผมถือว่าเป็นคนทำหน้าที่ยอดเยี่ยมมาก คือสามารถที่เข้าไปในจิตใจของคนดูแล้วกลายเป็นสรวงหนึ่งของคนดูหนึ่งได้ ผมมีหนังบางเรื่องที่เปลี่ยนชีวิตผมเลยนะ

อยากทำอะไรที่สุดในชีวิต?

หนังบางเรื่องพอเกิดเหตุการณ์บางอย่าง แล้วผมนึกถึงหนังเรื่องนั้นแล้วจะทำตามเลย บางทีพ่อแม่พูดเราจำไม่ได้แต่เราจำได้ว่าหนังเรื่องนี้ตัวละครเคยพูดอะไร ผมเคยดูหนังเรื่อง *Defending Your Life* เป็นหนังยุคปี 90 เมอริล สตรีฟแสดง เป็นหนังเล็กๆ ไม่โด่งดัง หนังเรื่องนี้พูดถึงคน...เอ่อ เมอริล สตรีฟโดนรถชนตาย แล้วหนังตัดไปว่าก็ขึ้นไปในดินแดนสวรรค์ ก็ดีใจในทุกอย่างขาวหมด บนสวรรค์เรียกว่า “จัดจ้านมันพิชิตี” พอขึ้นไปเราจะแต่งชุดขาว แล้วก็ให้ไปอยู่โรงแรมชั้นหนึ่งเพื่อรอวันที่จะมาเข้าไปในห้องตัดสินคดีความของเราจะครับ แต่ว่าทุกอย่างจะเหมือนบนโลกเลย เพียงแต่มีสีขาวเท่านั้น ที่ทางด่วนด่านเก็บเงินก็เป็นสีขาว ภูตตาคารก็กินฟรีแต่ก็เป็นสีขาว แล้วก็ทุกคนที่ตายก็จะมาคุยกัน แบบคุณตายมาก็วันแล้วผมเพิ่งตายมาได้ 3 วัน บางทีก็เพิ่งตายมา วันนั้นก็เข้าไปในห้องก็เหมือนศาลเลย มีผู้พิพากษาอยู่คนนึงแล้วเขาก็ไปนั่ง แล้วผู้พิพากษาก็บอกว่า เออ คุณมาก็ดีแล้ว เราชอบคุณมากเลยนะ เมอริล สตรีฟก็ตกใจว่าพูดอะไรเธอ เขา

ก็บอกว่าคุณเป็นคนกล้า แล้วผู้พิพากษาก็ฉายหนังมา เป็นของภาพคนที่ตายไปแล้ว มาดู นั่นไงตัวคุณ ฉากประมาณว่ามีบ้านไฟไหม้อยู่แล้วเขาก็ไปอ้อมออกมา หรือตอนที่เขาชอบผู้ชายคนหนึ่งแล้วก็เลยไปบอกรักผู้ชาย เขาบอกว่า คุณเป็นคนกล้ามาก คุณทำในสิ่งรู้สึก แล้วหนังกำลังจะบอกตรงนี้ด้วยนะฮะ ซึ่งตอนนั้น ผมสั่นสะเทือนมากตอนที่ดูในปีนั้น เพราะเราถูกสอนมาตลอดชีวิตว่า เราตายไปแล้วเราก็ไปพบพิภพปัจจุราฐใช่ไหม เขาก็จะเอาบัญชีหนึ่งหมามาว่ามึงทำบุญไปเท่าไร ก็พื้นที่ล้านบาท ถ้าทำบุญมากก็ได้ขึ้นนิมาน ถ้าทำบาปก็ไปลงนรก เราจะอยู่กับเรื่องบุญเรื่องบาปเรื่องการใส่บาตร

แต่ว่าจัดจ้านกับชีวิตใน Defending Your Life ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้เลย มันพูดแค่เราจะส่งคุณ คุณดีมาก เราจะส่งให้คุณไปสวรรค์ เพราะตลอดช่วงเวลาที่คุณใช้ชีวิตบนโลกคุณได้ทำสิ่งที่เป็ความรูสึกนึกคิดจริงๆ ขอบคุณ เขาบอกว่าเป็นสิ่งที่ยากมากในความเป็นมนุษย์

สมมติว่า น้องหมอฟันมีอุดมคติที่เราจะต้องไปปรับใช้ประชาชนในต่างจังหวัดให้ได้ อันนั้นเป็นอุดมคติของเรา แต่ว่าในความเป็นจริงของน้องอาจจะไม่ได้ทำอย่างนั้นก็ได้อะ แม่น้องอาจจะบอกว่า โอ้ย ไปทำไมมันร้อน มันหนาวนี่ คนก็จะแบบว่าต่างๆ นานาหรือว่าช่วงนั้นเศรษฐกิจน้องอาจจะไม่ดี ต้องการทำเงินอย่างหนักในกรุงเทพฯ อย่างนี้นะ แต่อุดมคติอันนั้นยังอยู่ริเปล่า แล้วน้องได้ทำในสิ่งที่เรากำลังคิด ทำในสิ่งที่เราคิดฝันจริงๆ ริเปล่า

คือมันเปลี่ยนชีวิตผมเลยนะ จากที่ผมก็ผมไม่เคยคิดอะไรเรื่องนี้มาก่อนในชีวิต ผมก็คิดว่า เฮ้ย! นี่เราอยากทำอะไรที่สุดในชีวิต เราเข้าคณะนี้ เรียนแผนกนี้ทำไม คณะที่ายบอกว่า เป็นศึกษานิตเทศก์ รุ่นผมมีคนเรียนภาพยนตร์น้อยมาก ขึ้นปีเนึง 4-5 คน ผมก็อุตสาหะเรียนจนจบ แล้วก็มาทำโฆษณา 30 วินาที เพื่อทำให้สินค้าขายได้ เพื่อทำให้คนที่เขารวยอยู่แล้วรวยขึ้นไปอีก

ผมเคยคิดว่าอยากทำอะไรในชีวิตหรือเปล่า ผมอยากทำหนังไทย ผมชอบดูหนังไทยอยากทำหนังไทยมาก เวลาไปดูหนังไทยเราจะมีความรู้สึกตลอดเวลาครับว่า ถ้าเราทำเราจะไม่ทำแบบนี้วะ เราจะทำแบบอื่น พอออกจากโรงหนังวันนั้น ตัวลอยเลยยังกะนิพพานเลยนะ (หัวเราะ) แบบว่านี่เรากำลังทำอะไรอยู่ เราทำโฆษณามาแล้วก็ปี ถ้าเราตายไปแล้วไปจัดจ้านมันชีวิตจริงๆ ตัวเราแทบไม่มีภาพบนจอแล้วเลย ผู้พิพากษาแม่จะต้องเอาโรลฟิล์มเปล่าเขี่ยหัวเรา ทำไมมึงไม่มีหนังอะไรให้ดูเลยวะ (หัวเราะ) แย่จริงๆ ก็เลยทำให้ผมเปลี่ยนเลย วันหนึ่งผมก็บอกว่าไม่เอาแล้ว ไม่อยากทำโฆษณาแล้ว แล้วผมไม่ทำจริงๆ เลิกเลยแล้วก็มาทำหนังไทย แล้วก็อยากรู้ว่าจะใช้ชีวิต จะมีอาชีพในการทำหนังได้จริงๆ หรือเปล่า

พลวานขึ้นแรกๆ ของพีแก้ว

ผมไม่รู้จะเอาตัวอย่างอะไรเลยนะ เพราะที่นี้ก็จะทำแต่หนังดีๆ ไซ้ใหม่ (หัวเราะกัน) จะเอาตัวอย่างหนังที่ไม่ได้หรอก ก็เลยจะเอาจากตัวผมเองก็แล้วกัน คืออย่างตัวผม เริ่มทำงานจริงๆ ก็ไม่ใช่คนทำหนังไทย ผมเริ่มจากการทำหนังทำมิวสิควิดีโอ คือเมื่อประมาณปี 2530 ยังไม่เกิดไซ้ใหม่

เริ่มมีวงการเพลงในเมืองไทย คือก่อนหน้าเพลงในเมืองไทยฟังฟรี แล้วก็ไม่มีใครขายอะไรกันเลย พอปี 2530 เกิดมีบริษัททำเทป มีแกรมมี่มีอะไรขึ้นมา ผมก็ถูกตามไปที่บริษัทชื่อครีเอทีฟ อาร์ติสต์ เขาบอกว่าให้ไปทำมิวสิควิดีโอ ซึ่งในสมัยนั้นผมทำไม่ได้ไม่เข้าใจเลยทำให้ไปทำอะไร เพราะไม่เคยมีมิวสิควิดีโอในประเทศไทย เดินขึ้นลงๆ มาบุญครองหลายรอบมาก ก็ไม่มีขายเพราะว่าตอนนั้นไม่มี Channel V ไม่มี MTV ไม่มีรายการเพลงอะไรเลย วิดีโอโปรโมทเพลงสมัยนั้นคือ เอววงๆ หนึ่งมาเข้าสตูดิโอมีกล้อง 3-4 ตัว แล้วก็กดไปกดมา ก็สวิตชิงไปมา จะเห็นหน้าเห็นตีนบ้างก็จบไปเป็นหนึ่งเพลง แต่ว่าพี่เขาตามผมเข้าไปแล้วบอกว่าไปทำมิวสิควิดีโอ ไปทำให้มีภาพประกอบให้เข้ากับเนื้อเรื่องให้คนซาบซึ้งกับภาพแล้วเพลงมันก็จะเพราะขึ้น คือผมก็ทำจากความไม่รู้เลยนะฮะ แต่ว่าด้วยใจมุ่งมั่นอยากทำมาก คือเหมือนกับเข้าใจไปแล้วว่ามันคืออะไรทั้งๆ ที่ตัวเองไม่เคยดูสักเรื่องเดียวในชีวิตนะ อาจจะอธิบายยากหน่อยสำหรับน้องว่าไม่เคยเห็นมิวสิควิดีโอสักเรื่องหนึ่งมันเป็นความรู้สึกยังไง แล้วผมก็ทำเรื่องแรกออกมา ศิลปินคนแรกของบริษัทคือพี่ปุ่น ซึ่งแก่มากแล้วนะฮะ (หัวเราะ) แกมีอัลบั้มชื่อ *ปุ่น 1* คือเพลงแรกที่ผมทำซึ่งก็คงเป็นมิวสิคเพลงแรกๆ ของประเทศไทยเลยมั้งฮะ ซึ่งส่งผลให้ผมได้รับรางวัลบุคคลผู้ซึ่งมีคุณค่าทางมิวสิควิดีโอแห่งประเทศไทย (หัวเราะ) ได้รับรางวัล Channel V อะไรไป เวลาเราทำงานที่ยังไม่มีใครเขาทำกันมักจะมีคนเขาสรรเสริญเสมอละฮะ นี่คืองานชิ้นแรกของพี่ปุ่น ชื่อเพลง “ฝันที่หลุดลอย” ลองดูนะฮะ

ผมก็ลองไปถามเจ้านาย เขาดูแล้วก็บอกว่า “นี่ไม่ใช่มิวสิควิดีโอ” ซึ่งก็ทำให้ผมงงมากฮะ มันไม่ใช่ได้ยังไง ผมก็ทำตามพี่บอกทุกอย่างแล้ว มี

เพลงที่ปั้นแล้วก็มี...ผมถ่ายตามภาพออกมาซะ แยกก็บอกว่าไม่ใช่เพราะว่า มันไม่มีเส้นร้อง หมายความว่าเพลงนี้ไม่มีที่ปั้นมาอ้าปากพะงาบร้องเพลง เพราะฉะนั้นไม่ใช่มีวลีวิดีโอ เขาบอกว่าถ้าอย่างนั้น ภาพของผมใส่อะไร เข้าไปเป็นได้ทุกเพลงนะ ถูกไหมฮะ ยังไม่ใช่มีวลีวิดีโอของเพลงนี้ ซึ่งสำหรับผมก็เซอร์พรีซมาก เฮ้ย จริงเทรอะวะ มีวลีวิดีโอต้องมีกรังด้วยหรือ เราก็ค...ถ้าพี่ว่าอย่างนั้นผมก็ว่าตามละ ก็เลยเป็นเหตุให้ก็ได้ความรู้ว่ามีวลีวิดีโอ ต้องมีกรังร้องตามด้วย หลังจากปั้นผมก็ได้ทำต่อเป็นอัลบั้มของ อู๋-รวิวรรณ จินดา เมื่อก่อนน่ารักมากแบบญี่ปุ่นๆ เลย เคียวนี่ป่ามาก เมื่อก่อนจะใสๆ ร้องเพลงแบบญี่ปุ่นๆ ชื่ออัลบั้ม รุ่งอรุณ ผมได้ทำเพลงหนึ่งชื่อเพลง “ครั้งนั้น” เป็นเพลงแบบโรแมนติคซาบซึ้ง ลองดู

คนไทยจริงๆ เป็นแบบไหน ให้ตัว

ตนแบบนี้ปรากฏในวานได้ไหม

กลับมาดูยังชนลูกเลย (หัวเราะกัน) ก็เป็นสมัยนั้นนะ จินตนาการ นิดนึงนะฮะ พ.ศ.2530 ฉายออกไป ฮือฮามาก กลายเป็นว่าผมมีคนมา สัมภาษณ์ ดังมาก ที่เป็นคนทำมิวสิกฯ อันนี้ได้ มีอยู่วันนึงผมเดินไปที่ร้าน อาหารตามสั่ง เขาเปิดทีวีอยู่แล้วก็ผัดข้าวผัดไป พอมิวสิกฯ เพลงนั้นมา ทุก คนก็หันไปดู คือเป็นสิ่งแปลกใหม่มากกรุงเทพฯ ในเวลานั้น ผมก็ดูพอแต่มัน เกิดความรู้สึกหนึ่งเป็นความรู้สึกประหลาดมากกว่า “เอ๊ะ นี่ผมกำลังดูอะไรอยู่ ผมทำอะไรอยู่” คือตั้งแต่เกิดจนถึงวันที่ผมถ่ายทำมิวสิกอันนี้นะครับ ผมไม่เคยเห็นชานาเมืองไทยใส่ชุดที่คล้ายๆ ทำจากผ้าไหมหรืออะไรอย่างนี้นะ ฮะ (หัวเราะกัน) หรือผมก็ไม่เคยเห็นชานาไทยใส่เอี๊ยมไปทำงานเลย เพราะ ผมเข้าใจว่าถ้าใครใส่เอี๊ยมทำงานมันจะเป็นสังคังแบบซีมาโล่ชั่นจะขายดีมาก (หัวเราะกัน) แล้วผมก็ไม่เคยเห็นว่ามีใครใส่หมวกหรือชุดอะไรอย่างนี้ ถ้าเรา ออกไปดู

ใครอยู่ริ้วสติกก็เห็นชานาเมืองไทยใส่ เสื้อที่มีลายน้ำมันเครื่อง โฆษณาน้ำมันเครื่อง ผมก็นึกว่าทำไมอัยไม่ใส่เสื้อน้ำมันเครื่อง แล้ว ผมก็คิดว่าใส่ไม่ได้ ก็ถามตัวเองอีกว่าทำไม ใส่ไม่ได้ คิดอยู่ตั้งนาน คือกลับมาบ้านก็คิด ปรากฏว่า อ้อ เพราะเราไม่เคยเห็นมาก่อน

เล่าย้อนไปนิดนึง สมัยนั้นที่ประเทศไทย คนทำงานด้านสื่อมวลชน ทุกคน เวลาถามว่าใครเป็นคนจ้างคุณต่อๆ กันขึ้นไปมันก็จะถูกทำมาจาก บริษัทฝรั่ง เช่น ถ้าหนังสือโฆษณาก็มีบริษัทดีทิลล์, เทปเบท, ลีโอ เบอร์เนทท์ อะไรอย่างนี้ เป็นบริษัทฝรั่งและเอาฝรั่งมาทำในยุคแรกนะฮะ คนที่ทำงานทีวี ในยุคแรกส่วนใหญ่คือช่างเทคนิค ช่างเทคนิคที่เขาเข้ามาพร้อมกับคนซ่อม กล้องบ้างคนอะไรบ้างอย่างนี้ แล้วเขาก็โตขึ้นแล้วเป็นหัวหน้าฝ่ายรายการ สั่งรายการจากต่างประเทศมาฉาย รายการฝรั่งๆ นะฮะ เราจะพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเหมือนฝรั่งและก็อปปีฝรั่ง ถ้ามีโฆษณาฝรั่งสักชิ้นนึง เขาก็จะให้ แต่งตัวเหมือนกับโฆษณาต้นแบบที่เป็นฝรั่ง เพราะฉะนั้นลึกลับเครื่องแต่งกาย วิถีชีวิตจะเป็นอย่างนี้ ตั้งแต่เกิดมาวินาทีแรกที่ผมจำความได้จนวันที่ผมถ่าย มิวสิกอู๋ ผู้หญิงที่ทำอะไรเกี่ยวกับฟาร์มเกี่ยวกับเกษตรกรรมทั้งหลายจะ แต่งตัวแบบนี้ ใช้ผ้าไหมแล้วก็มีลูกไม้เป็นฝรั่งๆ ไม่มีเลยสักครั้งที่เราจะรู้สึก ว่าชานาจะใส่เสื้อยืดโฆษณา น้ำมันเครื่อง ไม่มีสักครั้งเลย

มีอีกสิ่งหนึ่งเป็นข้อสังเกตของผม บ้านจัดสรรของเราตอนนี้ มี บางอย่างที่เป็นผลพวงของทีวีและภาพในโฆษณาในสมัยนั้นเยอะมาก คือ เราเคยเห็นแพนหรืออยู่กลางบ้าน เป็นครัวเล็กๆ ซึ่งน่ารักๆ ที่ทำกับข้าวกัน กลางบ้าน ซึ่งนั่นไม่เหมาะกับประเทศไทยเลย เวลาเราจะทำกับข้าวกันที่ไร คนไทยเราก็จะเปิดประตูออกไปข้างนอกแล้วก็จะเอาอะไรกันทำเป็นเพิงอยู่

(pantry / ห้อง หรือตู้สำหรับ เก็บอาหารหรือ เครื่องครัว)

(sink / อ่างล้างจาน)

ข้างบ้านแล้วก็ผิดกระเพราไซ้ใหม่ เพราะอาหารไทยมีกลิ่นมีควัน มาทำกลางบ้านไม่ได้ แต่ซึ่งคือน้อยอยู่ในห้องโฆษณาทุกเรื่อง มันมีความเท่และเก๋ไก๋ ซึ่งมันจะถูกจัดเข้าไปในสถาปัตยกรรมบ้านจัดสรรสมัยทุกบ้าน แล้วก็เลยกลายเป็นสิ่งที่เราเกิดมาก็จะเห็นว่าซึ่งคืออยู่กลางบ้าน

เว็บนั้นเลย ผมรู้สึกว้าว เอ๊ะ เราจะทำหนังสือเรื่องหนึ่งได้ไหม ที่ทำอย่างที่เราเห็นจริงๆ ถ้าจะมีข่าวเราจะให้ใส่เสื้อน้ำมันจริงๆ ได้ไหม คือด้วยความอยากรู้นะฮะ อยากรู้เหมือนตอนอยากทำมิวสิควิดีโอที่ป็นเรื่องแรก ผมอยากรู้มากวันหนึ่งก็โชคดีไปได้ทำงานโฆษณา คือพอทำหน้าที่ทำมิวสิควิดีโอ เยอะแล้วก็เริ่มมีรางวัล วันหนึ่งผมก็ได้ทำโฆษณาเป็นชื่อนามมีการต้องตำน้าพริก ผมก็ลองคุยกับพี่ที่เป็นครีเอทีฟว่า “พี่เรามาลองทำหน้าที่เราเห็นกันสักเรื่องหนึ่งได้ไหม พี่ไม่ต้องมีฝ่ายเสื้อผ้าเลย เดี๋ยวไปที่โลเคชั่นถ้าเห็นใครใส่ชุดอะไรเอาแม่งชุดนั้นเลย” ผมไปสอยเสื้อจากราวที่ชาวบ้านแขวนผ้า คือไปเลือกผ้าเลือกชุดอะไรมาใส่แล้วก็ถ่ายกันเลย แรกๆ พี่เขาก็คิดว่า เออ ดีเหมือนกันน่าสนุก พอเริ่มใกล้วันถ่ายมามีแบบ “เอ๋ เก้ง พี่ไม่ค่อยแน่ใจนะ” คือต่างคนต่างไม่เคยเห็นนะครับ ผมก็บอกพี่เขา “งั้นเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ผมลองถ่ายให้ก่อนเลย เพราะว่าผมอยากเห็นแล้วถ้าไม่ดียังไง เดี๋ยวผมถ่ายให้ใหม่” เอาชุดฟูลองเลย ผมทำแกงนะไอ้ชุดผ้ามานี่ (หัวเราะกัน) ปรากฏว่าไปถ่ายกันแล้วก็ออกมาเป็นโฆษณาชิ้นหนึ่งที่น่าแปลกใจมากตอนครั้งแรกที่ถูกฉายในสมัยนั้น

ตอนที่เริ่มทำงานโฆษณา ผมไม่มีความรู้เกี่ยวกับโฆษณาเลยเพราะไม่ได้เรียน ไม่เคยลงเรียนแล้วก็ไม่สนใจงานโฆษณา แต่ว่าพอหลุดมาทำก็พยายามจะหาความรู้ มีคำพูดหนึ่ง ผมจำได้ว่าคนเรียนแผนกโฆษณา เขาเคยพูดกันว่า “เวลาเราทำโฆษณา เราต้องแต่งงานกับสินค้า” คือเป็นคำพูดแบบเก๋ไก๋ แต่ว่ามันเข้าใจได้ว่าเรากำลังเข้าไปในโลกของมัน โฆษณาชิ้นแรกจริงๆ ที่ผมได้ทำ ในชีวิตเลย คือโฆษณา ชุดชั้นใน “ยัง วาไก้” คือปีนั้น เขาจะผลิตยกทรงสำหรับเด็กอายุ 14 ให้ทรนการใส่ยกทรงตั้งแต่เด็ก นี่คือโฆษณาชิ้นแรก เมื่อจะต้องแต่งงานกับสินค้า เราก็ต้องแบบว่าเข้าไปล้วงลึกกัน (หัวเราะกัน)

เขาก็ถามว่าใครเป็นคนถ่ายภาพโฆษณาของคุณ เพราะคนถ่ายภาพสำคัญมากเลย เพราะจะเป็นคนที่ทำให้ไปจับอะไรแล้วทำให้ยกทรงมันดูดี ผมก็บอกว่าผมถ่ายเอง โฆษณาทุกชิ้นเลยผมถ่ายเอง เขาก็ส่งผมไปที่โรงงานไอซีซี โรงงานวาโก้ที่อยู่สาธิตประดิษฐ์ ในโรงงานมีห้องหนึ่งที่เปิดเข้าไปแล้ว เหมือนเปลี่ยนโลกเลยนะ เพราะว่าข้างในมีเบ้ายกทรงเต็มไปหมดเลย เป็น 2-3 ร้อยชิ้นเลย สิ่งที่ผมเรียนรู้ก็คือว่าผมเพิ่งรู้ว่าแบบยกทรงต้องใช้คนออกแบบด้วย มีพี่ผู้หญิงคนนึงจบลาดกระบัง แผนกออกแบบอุตสาหกรรม คือตามความเข้าใจของผมคิดว่ามันมีเบ้าอยู่แล้ว แล้วถ้าสมมติจะเปลี่ยนรุ่นก็แค่เปลี่ยนผ้าแล้วก็เอาลูกไม้มาแปะๆ กันไป แต่ปรากฏว่าพี่เขาเป็นคนสเก็ตช์ยกทรงทุกชิ้นเลย

วันแรกเข้าไปนั่งกึ่งๆ ว่าเราจะทำยังไงดี เขาก็มาบอกว่าถ้าคุณจะเป็นคนถ่ายรูปถ่ายภาพยกทรง คุณจะต้องเข้าใจนะว่ายกทรงมันปรับแต่งได้ คือผมไม่รู้ว่สมัยนี้ยังปรับแต่งได้รีเปลา แต่ในสมัยนั้นยกทรงปรับแต่งได้ เพราะว่าเส้นรอบวงของคนกับความยาวของกระดุกสันหลังแต่ละคนไม่เท่ากัน แล้วมีเหมือนเข็มขัดตรงนี้กับตรงข้างๆ พอดึงแล้วมันเท่ากัน เขาก็สอน แล้วก็ให้ยกทรงผมเอาไปพยายามปรับแต่งบนหุ่นที่มีหุ่นต่างๆ กัน ซึ่งตอนเราไปทำ มันยากมากเลยที่จะทำให้ได้ เก๊กก็สอนทีปอย่างนี้ว่า น้องต้องดูเวลาคนใส่ยกทรงมันจะมีเส้นอยู่ข้างหลัง ถ้าเส้นข้างหลังอยู่ต่ำกว่าที่มันควรจะเป็นจริง แปลว่าข้างหน้ามันอยู่สูงกว่าความเป็นจริง ฉะนั้น เราต้องปรับแต่ง มันปรับได้จริงๆ นะ ก็ปรับไปปรับมาๆ เฮ้ย มันเข้าได้กับทุกทรงเลย ตัวเดียวกันนี่แหละ แล้วผมก็สงสัยว่าผู้หญิงเมืองไทยซื้อยกทรงกันมานั้นเคยปรับแต่งกันรีเปลาอะ ผมเข้ามาโรงงานประมาณ 3 วัน ก็ไปปรับอยู่ทุกวันๆ แล้วก็ค่อยๆ เริ่มเข้าใจว่า อ้อ มันเข้าไปสู่โลกอีกโลกหนึ่งที่เราไม่เคยรู้จริงๆ แล้วก็คล่องเลยนะ พอวันที่ 2 วันที่ 3 เห็นปั๊มนึงออกเลยว่าจะปรับแต่งยังไง จำได้ว่ากลับมาจากไอซีซีอยู่ไกลมากสาธิตประดิษฐ์ ขึ้นรถเมล์มาขึ้นอยู่บนรถเมล์นะ ตาไม่ได้มองทางเลย ตามองข้างหลังคนข้างหน้าเพราะว่าบางคนนี่มันต่ำจริงๆ นะ บางคนก็สูงจริงๆ แล้วมือไม่มันสั้นไปหมดเลยนะ (หัวเราะกัน) ประมาณว่าน้องๆ พี่ปรับแต่งให้ใหม่ (หัวเราะกัน)

วันสุดท้าย พี่ที่เป็นดีเซเนอร์ก็ถามผมว่าน้องตกลงยกทรงคืออะไร
น้องเข้าใจว่ายังไง ซึ่งในเวลานั้นเด็กจบใหม่ๆ เราก็ตอบไปแบบประดิษฐ์ๆ
บอกว่า “ก็เป็นอารมณ์ชั้นในของสุภาพสตรีอย่างนี้มั้งครับ” พี่ผู้หญิงบอก
ว่า “ผิด ยกทรงคือวัสดุต่อต้านแรงโน้มถ่วง” (หัวเราะ) คือว่าถ้าโลกไม่มีแรง
โน้มถ่วง ทรงมันก็จะลอยขึ้นเราก็ต้องมีการทรงลงแทน (หัวเราะกัน) เรา
ก็ อ้อ จริงๆ มันกลับเข้าไปในรากฐานของตัวสิ่งที่เราจะพูด แล้วก็ทำให้เรา
เข้าใจ แล้วผมก็ผ่านโฆษณายกทรงเรื่องแรกในชีวิตมาได้ทุกทีเลยพอสมควร
เพราะว่าพอเป็นนางแบบจริงๆ เวลาปรับแต่งแล้วมือไม้สั้นเล็กน้อยอะไร ก็เป็น
ไอเดียหนึ่งที่เรารู้สึกว่า ก็ดีเหมือนกัน เราแต่งงานกับสินค้า เราจะทำอะไรก็
เข้าไปเข้าหาเนื้อหาจริงๆ

ทำอย่างที่เราเชื่อ

ทำโฆษณามา 12 ปีกว่า 12 ปีครึ่ง ทำจนถึงวันหนึ่งก็อยากจะทำ
หนังสือจริงๆ ก็เลยมาทำหนังสือ เรามีโอกาสทำ *สตรีเฮลท์* แล้วก็ตั้ง ขยาย
ได้ ฟูฟ่า เราก็ทำต่อมามี 15 ค่ำ เดือน 11 แล้วก็ มีแพนฉันทน์ มีอะไรต่ออะไร
ก็เลยคิดว่าอยากจะทำหนังสือเป็นอาชีพ แล้วก็ใช้เงินจากหนังสือเลี้ยงชีวิต
ก็หยุดโฆษณาจริงๆ เลย

วันหนึ่งเมื่อ 3 ปีที่แล้ว มีจดหมายจากสำนักพระราชวังส่งมาหา
ผม ให้ทำหนังสือเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาส ในหลวงครบรอบ 80 พรรษา
หรือว่าครองราชย์ 60 ปี ซึ่งสำหรับผม ผมไม่ได้ทำโฆษณามานานแล้ว แล้วก็
ตั้งใจไม่อยากจะทำ แต่ว่าโดนบังคับ เจ้าชายผมบอกจำเป็นต้องทำเพราะว่า
หนังสือเฉลิมพระเกียรติจะทำได้ด้วยกันทั้งหมด 4 เรื่อง แล้ว 4 เรื่องจะเป็นแบบผู้
กำกับใหญ่ๆ ในวงการโฆษณาเมืองไทยทั้งนั้นเลย ในที่สุดผมก็ทำให้น้องอีก
คนนึงมาเป็นผู้กำกับร่วมกันเพราะตอนแรกรู้สึกว่าคุณไม่สามารถทำโฆษณา
ได้แล้วแหละ อีกประการหนึ่งเป็นประการที่สำคัญมากคือผมคงทำโฆษณา
เฉลิมพระเกียรติไม่เป็น ในสตอรี่บอร์ดที่เอามาให้ผมไม่มีอะไรเลย เป็นตราที่
อยู่บนเสื้อเหลือง ตราเฉลิมพระเกียรติแค่นั้นเอง แล้วก็บอกว่าทำอะไรก็ได้
ที่จะเฉลิมพระเกียรติ เป็นหนังสือประมาณ 2 นาทีก

สำหรับผม หนังสือเกี่ยวกับในหลวงเป็นหนังสือที่ผมไม่ชอบเลย เพราะ
ว่าทั้งชีวิตที่เคยเห็นมาเวลางาน 5 ธันวาคม งานวัน 12 สิงหาคม ก็จะเป็นภาพ
พระราชกรณียกิจแล้วมีกลอนอาศิรวาท แล้วก็ลงท้ายด้วย ข้าพระพุทธเจ้า
บริษัทเปียร์ตราสิงห์อะไรอย่างนี้ เราก็รู้ว่าเป็นเหมือนโฆษณาที่ทำเอาหน้า
เอาตา แล้วผมก็ไม่เห็นมันมีความคิดจริงจังอะไรในโฆษณาเหล่านั้นเลย แล้ว
ประการสำคัญที่สุด ประเด็นที่เรากำลังจะพูด สำหรับผมแล้ว ผมรู้สึกว่าผม
ก็เป็นคนรุ่นหนึ่งที่มีความรักในหลวง แต่อาจจะแตกต่างจากคุณยายผมจาก
คุณแม่ผม จากคุณยายผมนี้ในหลวงคือเทพ เทพองค์หนึ่งที่มาจุติในโลกแล้ว
ก็ช่วยประชาชน แกมมองในหลวงอย่างนั้น สำหรับผมผมก็ร้องลงมาหน่อยก็
จะเป็นความรู้สึกที่ว่าในหลวงคือคนที่ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้กับประเทศไทย

พอมารู้เรื่อง ผมก็มองในหลวงว่าผมก็รักในหลวงแต่ก็เป็นความรักที่มี คำถามมากมายนะ เพราะในหลวงก็เป็นสัญลักษณ์หนึ่งของเมืองไทย แต่ ในขณะเดียวกันก็เป็นสถาบันที่ถูกตั้งขึ้นโดยไม่ได้มีความหมายอะไรในตัว ด้วย แต่ที่เราที่รักตัวบุคคลนั้นใช่ใหม่ ความรู้สึกของผมตอนที่จะเริ่มทำนี้ มันยากมากเลย

ผมวันที่จะต้องทำหนังสือมันใกล้เข้ามา ผมเริ่มนึกไปถึงตอนที่ทำสัมต่า นึกไปถึงวันที่หนังสือ--วิวัฒนาการ อันนั้นมันได้เปลี่ยนความคิดผม ผมก็เลยเดิน ไปบอกทางเอเจนซี่ว่าฉันขอทำหนังสือรักในหลวงอย่างที่ผมรู้สึกได้ใหม่ อาจ จะดูตั้งคำถาม อาจจะถูกแปลกๆ หน่อยนะ แต่ว่าถ้าไม่ดีเดี๋ยวผมทำให้ใหม่ คือใช้คำพูดเดิมแต่เลยนะ ตั้งแต่สมัยสัมต่า เขาก็เอาสตอรี่บอร์ดของผม ไปดู เจียบไปพักใหญ่แต่แล้วก็ยังไม่รู้ อาจเป็นโชคดีของผมมั้ง หนังสือนี้ ก็ได้ถูกทำมาแล้ว ก็เป็นหนังสือที่ผมภูมิใจส่วนหนึ่งก็ว่ามันก็เป็นสิ่งที่กำลังจะ บอกว่าผมรักในหลวงยังไง

แล้วก็พิสูจน์ว่าสิ่งที่ผมคิดในร้านข้าวผัดเมื่อ 20-30 ปีก่อน มันยังเป็นจริงอยู่ คือทำในสิ่งที่เรากำลังรู้สึกที่เราเชื่อมั่น แล้วก็สามัญสำนึก ของเราอะ

ก็มีคำถามมากมายนะครับ เป็นคำถามของผมเองนะว่า ทำไม เรา เคยถูกเกณฑ์ไปปรับเสด็จใช้ใหม่อะ ผมก็เคยถูกเกณฑ์ไปแล้วผมก็นั่งร้อน ซึ่ง ทุกคนก็จะบอกว่า แม็กก็จะบอกว่าจะได้เห็นในหลวงใกล้ๆ เลย ตอนที่ท่าน ขับรถผ่าน แต่ว่าก่อนในหลวงจะผ่านสัก 5 นาที ตำรวจขี่มอเตอร์ไซด์มาบอก ว่าตอนที่ในหลวงเสด็จผ่านให้ก้มลงกราบ เราก็จะเห็นถนนแบบใกล้ ซิดมากนะ ถ้าใครเคยดูหนังสือที่ได้มีฝรั่งมาดูเยอะ เราก็จะพบว่าฝรั่งเขาไม่ เข้าใจธรรมเนียมนี้หรือว่า ก่อนดูหนังสือทำไมต้องยืนขึ้นเคารพแล้วเขาก็จะมีคำถาม ผมก็เคยสงสัยเหมือนกันนะเวลาเห็นฝรั่งเขายืน แล้วผมก็สงสัยว่า เออแล้วทำไมคุณต้องยืนขึ้นล่ะ ท่านมีอะไรพิเศษที่ทำให้เราต้องทำแบบนั้น มันก็มาอยู่ในหนังสือเรื่องนี้ ผมก็ไม่รู้ว่ามันเป็นคำตอบหรือเปล่านะ แต่ว่าก็เป็น ความรู้สึกของเรา แล้วผมก็พบว่า เออ โชคดีจัง ที่ผมยังมีความรู้สึกซุกซนนี้ อยู่ ซุกซนเดียวกับที่ผมเคยทำงานเมื่อตอนสมัยก่อน ตอนทำมิวสิควิดีโอ ความรู้ที่ แบบเราก็เชื่อในตัวเอง

ล้างอาถรรพ์หนังไทย ไปสู่ความ เชื่อใหม่ๆ

แล้วในที่สุดก็ได้มาทำหน้าที่จริงๆ พอมำทำงานหนังจริงๆ เหมือน โลกใหม่อีกแล้วนะอะ เหมือนตอนผมเดินเข้าไปในห้องยกทรง คือมันเป็น โลกใหม่ มีกฎเกณฑ์ใหม่ๆ มีข้อห้ามใหม่ๆ มากมาย

ตอนที่ผมมาทำหน้าที่ใหม่ๆ มี 4 ข้อห้าม ของหนังไทยที่เขาห้าม ทำ คือ

1. ห้ามทำหนังเด็กเพราะหนังเด็กเจ๊งทุกเรื่องตามสถิติที่ผ่านมา
2. หนังกระเทย เจ๊งทุกเรื่อง
3. หนังกีฬา เจ๊งทุกเรื่อง
4. หนังสัตว์ เจ๊งทุกเรื่อง

ทำอะไรก็ได้้นอกจาก 4 อันนี้ ซึ่งถ้าผมฟังวันนั้นมันไม่เมคเซนส์เลย นะ หมายความว่าไงทำ 4 ประเด็นนี้แล้วจะไม่ดี มันจะไม่ได้ดังค์ ผมเชื่อว่า ถ้าทำดีต้องได้ดังค์ เพียงแต่ว่าคนที่เคยทำ 4 เรื่อง แล้วทำไม่ดีก็เลยเจ๊งแค่นั้นเอง

ตอนที่ผมทำหนังไทยครั้งแรก ที่หับ โห้ หิน เรืออ สตรีเหล็ก ซึ่งเป็นหนังกระเทย ใน วันนั้นนะอะ ซึ่งก็ได้ตัวคัดลุ่มดลายนเลย ผมก็ เลยรู้สึกว่ามันไม่จริงนะ มันไม่จริงไอ้อาถรรพ์ หนังไทยเนี่ย

ตอนมาทำจีทีเอช พอเปิดขึ้นมาเราทำ *แฟนฉัน* เป็นหนังเด็กที่ไม่มี ดาราเลย พยายามทำด้วยทุนต่างๆ ใจหนึ่งเพื่อจะพิสูจน์ว่าไอ้อาถรรพ์หนังไทย

มันไม่จริง แต่ว่าใจนิ่งเราเชื่อมั่นในตัวบทตัวสคริปต์ของเราซึ่งมันดีมาก หนึ่งเรื่องนี้ได้ร้อยกว่าล้าน นักแสดงหน้าใหม่ทั้งหมดพวกนี้ก็กลายเป็นนักแสดงโด่งดังในเวลาต่อมา เราก็เริ่มรู้สึกว่ามีอะไรที่เป็นอาถรรพ์ต่อไปแล้วในโลกนี้

เราทำหนังได้ทุกเรื่อง ถ้าเราสนิทกับมัน แล้วเราก็เข้าใจมันดีพอ

มีอยู่วันหนึ่ง ดร.สุกรี เจริญสุข ซึ่งผมไม่รู้จักเลยนะฮะ แก่เป็นผู้ อำนวยการวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โทรหาผมหลายครั้ง มากฮะ จะให้ผมไปที่โรงเรียนซึ่งในที่สุดต้องไป เพราะว่าเกรงใจแก วิทยาลัย แกอยู่ไกลมาก อยู่ศาลายา แต่พอไปถึง เหม่มาก ตึกเดิร์นมากเลย แล้วก็ห้อง มีอาจารย์ฝรั่งเดินกันพริบเลย ผมกึ่งๆ ว่าแกเรียกผมมาทำไม แกเรียกผม เข้าไปในห้องพักครู

แล้วแกก็ถามว่า คุณไม่คิดจะทำหนัง โรงเรียนผมมั่วเหอ (หัวเราะ) ผมก็วงมาก ผมคิดในใจทำไมผมต้องไปทำหนังโรงเรียน อาจารย์วะ อาจารย์เป็นใครแล้วโรงเรียน อาจารย์ดี๊วะเหอ

แกก็เปิดประตูไปเรียก ก็มีเด็ก 2 คนยืนอยู่ตรงระเบียง เป็นเด็ก ผู้หญิงสัก ม.5 ม.6 แล้วแกก็บอกว่าผมเป็นคนทำ *แฟนฮัน* แสดงให้เขาดู หน่อยสิ ผู้หญิงคนแรกก็ออกมาแล้วก็เอาไวโอลินมาสีให้ผมดู เก่งมากด้วย ท่าที่แบบไม่มีความเกรงกลัวอะไรเลย คนแรกไปนั่ง คนที่สองมาสีก็เก่งกว่า คนแรกอีก สีเพลงอะไรก็ไม่รู้ แต่รู้ว่าเก่งมาก สีจนแบบจะไปสีอย่างนี้อยู่แล้ว

(หัวเราะ) ผมบอกพ่อกว่า น้อง พอไล่เด็กออกไปแล้ว ผมก็ถามว่าอาจารย์สอนอะไร แกบอกว่ายากสอนดนตรี โรงเรียนแกอยู่ในมหิดลก็จริง แต่ทำไมไม่รับเด็ก เอ็นทรานซ์อะไรเกี่ยวกับมหิดลเลย แกบอกเพราะว่าไม่เชื่อในวิชาสังคมและ วิชาภาษาไทย ทุกคนที่จะเข้าโรงเรียนแกต้องมาออกดิฉันให้ดูเท่านั้น ก็จะมี เด็กเข้า ม.4 แล้วก็เรียน ม.5-ม.6 พอจบ ม.6 แกก็จะไล่ออกหมดเลยแล้วก็ จะต้องมาออกดิฉันให้แกดูอีกทีหนึ่งถึงจะขึ้นชั้นปี 1 ปริญญาตรีได้ แกบอกว่า เด็กพวกนี้ไม่มีทางเอ็นทรานซ์ติดเลย เพราะสอนดนตรี 80 เปอร์เซ็นต์ของ เวลาเรียน

ผมก็ถามว่าอาจารย์ทำแบบนี้ทำไม อาจารย์บอกว่าเป็นความฝันของผม แก บอกว่าผมอยากจะทำให้คนไทยรู้สึกถึง คุณค่าแล้วก็มีความรู้สึกที่ดีกับนักดนตรี เหมือนกับที่คนไทยมีต่อวิศวกรหรือแพทย์ แก บอกว่าศักดิ์ศรีของนักดนตรีในเมืองไทยมันก็ แค่เต็นท์กินรำกินมาเป็นเวลานานมาก

ตั้งแต่สมัย *ระเด่นลันได* จนแกรู้สึกว่ามีนักดนตรีคนหนึ่งกว่าเขาจะ เล่นได้ดีหรือทำงานได้ดี ต้องฝึกมาเยอะ ไม่ได้เกิดจากพรสวรรค์ แต่เกิด จากการฝึกทุกวัน การสีทุกวัน เกิดมาจากการฝึกหัดที่ต้องดีมาก

แกถามผมว่า คุณช่วยผมทำความฝัน นี้ หน่อยได้ไหม

ซึ่งพอทันทีที่แกพูดประโยคไอ้วิศวกรอะไรนั่นจบนะ ผมบอกแกเลย ผมทำ แต่ว่าเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ผมไม่ทำหนังโรงเรียนอาจารย์ได้ใหม่ เพราะว่าทำยากมากเกินไป ผมทำหนังรักเรื่องนี้ได้ใหม่ แต่ว่าผมรับรองได้ว่าถ้าใครมาดูหนังเรื่องนี้แล้วละก็จะต้องรักโรงเรียนอาจารย์ แล้วเราก็ช่วยกันทำบทหลายปีมากจนกลายเป็นหนังเรื่องนี้ชื่อ *Season Change*

ตัวหนังพูดถึงความฝันของเด็กคนหนึ่งที่ยากจะเป็นนักดนตรี ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันนะว่าหนังมันจะคอนดิชันคนสำเร็จตอนไหนฉายนะฮะ แต่ว่าผ่านไปคือฉายจบถือว่าเป็นหนังรักที่ได้ตั้งค์เลย ในกรุงเทพฯ ทำเงินได้ 70-80 ล้าน ถือว่าเป็นหนังที่ดูเยอะ ได้ดูรีเปล่าครับ

น้องๆ ดู

พี่แก้ง นำอ้อยดูรีเปล่าครับ

ลุงอ้อย ไม่ได้ดู (หัวเราะ)

พี่แก้ง พอผ่านไปปีนึง หลังจากที่หนังเรื่องนี้ฉาย อาจารย์สุกรีโทรมาหาผมอีกแล้ว อาจารย์โทรมาผมกลัวมากเกินไป อาจารย์โทรมาอาจารย์บอกว่า “แก้งวันนี้ (หมายถึงวันที่โทร) บังเอิญเป็นวันที่โรงเรียนเรารับสมัครสอบอดิชั่นเข้าโรงเรียน รัชใหม่ คุณประสบความสำเร็จแล้ว เพราะว่าโรงเรียนเรารับเด็กได้ 200 คน ขณะนี้มาสมัครแล้ว 1,500 คนในวันแรก” แล้วทุกคนก็บอกว่าเพราะว่าดู *Season Change* อาจารย์บอกว่าในปีนั้น ปีที่ *Season Change* ฉาย ตามโรงเรียนที่สอนดนตรี ทั่วประเทศขาดแคลนครูอยู่ 1 สาขา คือครูสอนกลองเพราะว่าไอ้พระเอกเรื่องนี้ตีกลอง เด็กผู้ชายทุกคนอยากตีกลองหมดเลย คือเราก็เลยรู้สึกว่ามีอิทธิพลของหนังมันใช้ได้เลยนะ มีอิทธิพลต่อคนดูมาก ถ้าเราคอนดิชันได้ขึ้นถึงระดับ 2 ระดับ 3 จำได้ไหมฮะ ระดับที่ทำให้เขารู้สึก แล้วเขารู้สึกว่า โห มันเป็นสรวงเราได้ ถ้าเขาตีกลองได้แล้วชีวิตเขาจะแบบว่าเท่สุดๆ แบบพระเอกในหนังเรื่องนี้ ซึ่งก็เป็นไปได้

แต่ก่อนที่หนังเรื่องจะฉาย เราไม่มีวันรู้เลยว่าผลลัพธ์จะเป็นยังไง ก่อนหน้า *แฟนฉัน* จะฉายไม่ว่ากี่วัน 10 วัน 20 วัน 100 วัน หรือว่าจะเป็นวันเดียวหรือว่าก่อนหน้า *Season Change* จะฉายผมก็ยังไม่ออกเลยว่าคนดูแล้วจะชอบหรือไม่ชอบมัน ตอนที่เรามาทำ *Season Change* กันก็มี

เรื่องเพลงคลาสสิก มีเรื่องของโรงเรียนดนตรี ยิ่งเป็นโรงเรียนดนตรีวิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ซึ่งไม่มีใครรู้จักด้วย ปรากฏว่ามันกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสนใจนะฮะ เราเคยเอาบท *Season Change* ไปให้นักการตลาดมาช่วยอ่าน ว่าจะเป็นยังไง จะทำเงินไหม จะฉายเมืองนอกได้ไหม มันมีคำตอบสั้นๆ จากนักการตลาดที่มามีอ่านนะ นักการตลาดภาพยนตร์ด้วยนะ บอกเราว่า “จะทำทำไมคือมันไม่มีคุณค่าพอที่จะทำหนัง คุณจะทำได้ไม่เห็นดีเลย นึกในแง่ว่าจะทำเงินหรือว่าจะทำให้คนรู้สึกดีรู้สึกชอบหนัง” แต่ว่าคือในแง่ผมคนทำอาจจะต้องมีความกล้า เผลอว่าผมก็ฝ่ามาหลายลูกแล้ว เราเคยทำมาจากสตรีเหล็ก ก็กล้าทำกระเทย ทำ *แฟนฉัน* ก็กล้าทำเด็ก กลับไปเราก็งี้ยังกล้าทำส้มตำอะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็ไม่มีเหตุผลที่เราจะไม่กล้าใช้ไหมฮะ เรารับผิดชอบมันอย่างดี เราดูแลมัน เราเอาใจใส่มัน ใช้อิทธิบาท 4 อย่างเต็มที่แล้วก็เห็นผลนะ *Season Change* นี้

กายาให้ไม่ขบ

มีอีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับน้ำตาในชีวิตของผม คือมีอยู่วันหนึ่งผมก็เกิดความคิดดูตริขึ้นมาอีกแล้วนะครับว่า อยากจะทำหนังสารคดีไทยฉายในโรง ซึ่งใครที่ฟังก็รู้สึกว่าจะไปทำไม มันไม่มีทางฉายได้เลย ตั้งแต่กำเนิดประเทศไทยมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยมาจนก่อนที่ผมจะทำเรื่องต่อไปนี้มีหนังสารคดีฉายในเมืองไทย หนังไทยนะฮะหนังสารคดีไทยที่ฉายในโรง 1 เรื่องเท่านั้นคือเรื่อง *เสือร้องไห้* ทำโดยสันติ แต่พานิช น้องชายของเน็ด อุดม เป็นเรื่องของคนอีสานที่เข้ามาทำงานในเมืองหลวงกรุงเทพฯ หนังทำรายได้ทั้งโปรแกรมตั้งแต่วันแรกจนถึงวันหนังออกทำรายได้ทั้งโปรแกรม 5 แสนบาท นั่นหมายความว่าแบ่งครึ่งนึงกับโรงแล้วคนทำหนังจะได้ 2 แสนห้าหมื่นบาท ซึ่งค่ายิงสปอตทีวี 1 ครั้ง 30 วินาที 3 แสนบาท คือขาดทุนแบบยับเยินตั้งแต่ต้น แล้วทุกคนก็บอกผมว่ามันเป็นหนังที่ไม่มีทางจะมีคนดูได้เลย คุณจะทำไปทำไม ผมก็บอกผมอยากลองจริงๆ ถ้าเราทำสารคดี

แล้ว คนไทยก็จะค่อยๆ รับผิดชอบ คนไทยก็จะค่อยๆ ชอบหนังสือสารคดีขึ้นมา ings

ประเด็นที่เราอยากทำคือ ผมอยากเลือกประเด็นเด็กเอ็นทรานซ์ ผมรู้สึกว่าคุณคนไทยคนหนึ่งที่เขาต้องผ่านสนามสอบเอ็นทรานซ์น่าสนใจสำหรับผม ผมจะเอากล้องไปติดตามเด็กคนนี้เลยแล้วก็ถ่ายทุกวัน ผมอยากรู้ว่าป็นิ่งเขาทำอะไรบ้าง เขาเตรียมตัวสอบยังไง เขาเครียดยังไง ผมก็ไปเจอเด็กคนหนึ่งที่ย้ายมาสมัคร แล้วก็เข้าไปติดต่อเขาเป็นเด็กสวนกุหลาบ ม.6 เราก็เอากล้องไปติดตามเขา ถ่ายในห้องเรียน ถ่ายในบ้านเขา เราอยู่กับเขา 3 เดือน จนที่มามีคุณแจ๊ดคนหนึ่งที่เขาเข้ามาบ้านเขาได้ (หัวเราะ) แล้วก็ไปรอเขาตั้งแต่เขายังไม่ตื่น เราถ่ายตั้งแต่ตอนที่เขาอาบน้ำ ลงมากินข้าวกับแม่ เราถ่ายเขาไปโรงเรียน ตอนที่เขาเรียนอยู่เรารอนอกห้อง ตอนที่เขาไปกินข้าวกลางวันเราตามเขาไปถ่ายในโรงอาหาร ตอนเย็นมันไปแอบเล่นสนุกเราตามมันไป มันแอบไปหาผู้หญิงเราตามมันไป มันมีเพื่อนก็คนเราก็ดูตามมันไปหมดเลยนะ เราทำงานอย่างนี้อยู่ 365 วัน แล้วก็ดูเหตุจกกันรายอาทิตย์เลย พอครบอาทิตย์เราก็ดัดๆๆ แล้วก็ส่งมาดู คนที่ดูสนิทกับไอ้หมอนี่มากเลย เพราะว่าเหมือนกันกับว่าตามไปในห้องนอนเลย รู้ทุกอย่างที่มันทำ มันแอบไปสูบบุหรี่ ริมระเบียงจะรู้ทุกอย่าง มันเถียงกับแม่มันอะไรรู้ทุกอย่าง แล้วเราก็กอดมาดัดๆๆ แล้วก็ฉาย มันมีปัญหาที่ว่าคนไทยเห็นสารคดีเป็นยาขม คือคนไทยเราเห็นสารคดีในทีวียังไม่ดูเลยละ ไอ้จะเสียร่อยบาทมาดูในโรงนี้มันไม่มีทางไป ผมก็เลยคิดว่าของถ้าเราจะทำฉายในโรงหนัง จะไม่เรียกว่าสารคดี ใช้คำอื่นก็แล้วกัน คำบ๊อบอะไรก็เรียกมัน เรียกลีลาดีก็ได้ แล้วเราก็จะไม่มีการให้ตัวแสดงพูดกับกล้อง คือมันเป็นคาแรคเตอร์หนึ่งของสารคดีใช้ไหม พูดกับกล้องแล้วก็พูดว่าผมคิดว่าเป็นแบบนี้ คือผมจะไม่ให้มันพูดกับกล้อง ไม่ให้มันเห็นกล้อง เราจะไม่มีเสียงบรรยายคือเสียงโฆษก สารคดีจะมีเสียงโฆษกบรรยายนะฮะ อย่าง “เช้าวันนี้อากาศดีมาก” เราจะไม่มีเสียงเหล่านี้ เราจะทำเหมือนว่านี่คือหนังเรื่องหนึ่ง ปรากฏว่าหนังเรื่องนี้ฉายออกไป ผมลุ้นมากเลยเพราะว่าถ้าได้ 5 แส่น สิ่งที่เราเชื่อมาตลอดชีวิตมันจะสั่นคลอนมากเลยนะฮะ หนังเรื่องนี้ปรากฏว่าตอนฉายทำรายได้ 24 ล้านบาท ถือว่าดีมาก

เลย ผิดคาด ทุกคนแบบตกตะลึงในรายได้มัน เพราะว่าเราก็ไม่กล้าโฆษณาอะไรมา เราก็ทำกันเงียบๆ ของเราก็พยายามเชิญชวนคนขึ้นมา นักวิจารณ์สื่อมวลชนอะไรมาดู แล้วเขาก็ช่วยเขียนเชียร์ แล้วตัวของมันเองก็ได้พิสูจน์ตัวเองว่าที่เราใส่ใจกับประเด็นของเรา ที่เราไปตามฝ่าฝืนตลอด 365 วัน นี่มันดีจริงๆ ใครเคยดูเรื่องนี้มันงง

น้องๆ ดู

ที่แก๊ง ถ้าใครยังไม่เคยดูผมแนะนำเลยนะ เรื่องนี้ดีมากเลย ดูแล้วจะรู้สึกเข้าใจอะไรบางอย่างของวัยรุ่นยุคนี้ ซึ่งสำหรับตัวผมเองที่เคยผ่านเอ็นทรานซ์มานานก็ยังไม่เคย ก็ยังไม่กล้าเชิญขนาดนี้

ไอ้เด็กคนนั้นก็ไอ้เปอร์นั่นเอง มันดังมากเลย แต่ว่ามันก็เป็นคนที่เพี้ยนมากเลยนะฮะ ดูจากชีวิตประจำวันของมันได้ คือแต่ละวัน

หนังเรื่อง “Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์” กลายเป็นแรงบันดาลใจขอพ่อแม่หลายๆ คน ที่ได้รู้สึกว่าชีวิตเด็ก ม.6 มันเหนียวมาก แล้วการที่เด็กคนนี้จะต้องมาตามความฝันขอพ่อแม่มันยิ่งเหนียวคุณสอเข้าไปอีก

แต่อย่างน้อย คนที่เหนื่อยคุณสอในเวลานั้น คือคนทำงาน เพราะว่าเราไม่รู้จริงๆ ว่าฉายออกไปแล้ว ถ้าได้ 5 แส่น หรือว่าถ้าได้มากกว่านั้น หรือว่ามันเงินมันจะเกิดอะไรขึ้น แต่ว่าการที่มันทำได้เยอะก็ทำให้เรามีชีวิตต่อมา

เรื่องที่จะให้ดูต่อไป เป็นอีกเรื่องที่ผมว่าเป็นเรื่องของคนทำหน้าที่พยายามจะทำให้เรื่องราวต่างๆ ถูกสื่อสารนะครับ ถ้าเราคิดว่าหนังคือการ

สื่อสาร เราต้องทำได้ทุกเรื่องในโลกนี้ เรา--จิตที่เอชพยายามทำเรื่องที่ยากให้เป็นเรื่องง่ายคือ ถ้าเป็นเรื่องปัญหาสังคม เราพยายามทำให้เป็นเรื่องง่าย

ผมไปเจอหนังสือพ็อคเก็ตบุ๊กเล่มหนึ่งขายแถวหน้าราม ที่บอกว่าหน้ารามเพราะว่าผมไม่เคยเห็นที่อื่นเลย เป็นพ็อคเก็ตบุ๊กค่อนข้างฮาร์ดคอร์ ชื่อเรื่อง *สายลับจับขู้* คนเขียนเป็นนักสืบเป็นนักจับขู้ วิธีการจับขู้ก็คือเขาจะต้องได้ภาพที่เป็นหลักฐานซึ่งลูกค้าของเขาจะมาใช้เป็นหลักฐานได้ในศาล เวลาฟ้องหย่า ส่วนใหญ่เมียก็มาจ้างให้สืบผิด ผัวก็มาจ้างให้สืบเมียอย่างนี้ แล้วก็จะต้องไปถ่ายตอนที่อยู่กับขู้ก็จะเป็นบนทางด่วนบ้าง ในโรงแรมมารูดบ้าง ผมอ่านดู ผมชอบนะมันเร้าใจมากเลยคนเขียนเขาเขียนหนังสือได้ไม่มีวรรณศิลป์เลยแต่เราเร้าใจ คือเขียนตรงไปตรงมาไม่มีอ้อมค้อม แล้วแต่ละเคสก็แบบ ที่เด็ดเร้าใจ ผมก็รู้สึกว่าการทำหนังสือก็ตื่นเต้นดีเหมือนกัน เผอิญว่ามีสิ่งที่ผมรู้สึกมานานแล้วว่า ผมอยากนำเสนอปัญหาสังคมครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องการมีขู้อะไรอย่างนี้ ผมรู้สึกว่าเรื่อง *สายลับจับขู้* เล็ก จะพูดเรื่องนี้ แต่ว่าไม่พูดตรงๆ มันไม่สั่งสอนคนดูว่าเราอย่ามีขู้เลยนะ ครอบครัวอบอุ่นนี่ดีจังจะอย่างไร นี่ เรามาพูดผ่านเรื่องนี้ดีกว่า พูดผ่านเรื่องตลกๆ แล้วเราก็เริ่มทำหนังสือกันขึ้นมา ชั้นนี้เป็นสายลับก็แล้วกัน เป็นแบบตลกๆ อยากรบว่าตอนที่เราทำบทกัน 2-3 เดือนแรก สิ่งที่เราเถียงกันตลอดเวลา มันกลายเป็นสิ่งที่ดูเง่ามากเลย คือเราเถียงกันว่านางเอกของเรื่องต้องเป็นเด็กเสียเป็นขู้เป็นเด็กของเสีย ซึ่งแสดงโดยน้องพิคจะเสียตัวหรือยัง กลายเป็นเรื่องที่เถียงกันเลยนะ คือผู้กำกับก็บอกว่าการที่ทำให้นางเอกเสียตัวจะทำให้คนดูไม่รักตัวละคร อันนี้เป็นความเชื่อนะ ซึ่งผมก็ว่าจริง แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องสายลับจับขู้ นะ คนที่เป็นเมียน้อยเราจะทำยังไงกับเนื้อเรื่องตรงนี้ดี เขาก็อุตสาหะคิดมาได้ นะ ก็อย่างนี้สิ น้องพิคพอมันไปอยู่ในห้องกับเสียก็มียานอนหลับ เอาให้เสียกินแล้วเสียก็กลับไป สุดท้ายจนสุดท้ายเจอกับพระเอกก็ยังไม่เสียตัวเลย ซึ่งผมก็งมงายกว่า เฮ้ย จริงหรือจะทำหนังสือสายลับจับขู้ที่นางเอกไม่เสียตัวได้ด้วยหรอ นี่มันดาวพระศุกร์เลยนะ (หัวเราะกัน) แล้วในที่สุดเราก็คุยกันว่า ถ้าเราทำหนังสือเกี่ยวกับผัวเมียแล้วมีขู้ แต่ว่าคนเป็นขู้ไม่เสียตัวนี่เราจะทำไปทำไมวะ ความจริงในเรื่องนี้ที่เรากำลังจะพูดถึงมันคืออะไร

ผมคิดว่า ถ้าเราไม่มีฝีมือพอที่จะให้คนดูรักตัวละครที่เสียตัวตอนต้นเรื่อง แล้วก็เกิดคิดได้หรือว่าเกิดอะไรได้ในตอนจบเรื่อง ผมว่าเราก็ต้องบอกตัวเองว่าเราไม่เก่งนะ เราไม่เก่งพอที่จะทำเรื่องนี้ แต่เราไม่ควรทำหนังสือที่เราคิดว่าคนดูจะไม่รักตัวละครจนทำให้เขาไม่เสียตัว จนในที่สุดก็ดันดันทำกันขึ้นมา ปรากฏว่าพอหนังสือขายไม่เห็นมีสักคนที่ไม่รักน้องพิคเพราะว่า แล้วทุกคนที่ดูเรื่องนี้ก็จะเข้าใจได้ว่าน้องพิคเสียตัวให้กับเสียตั้งแต่ต้นเรื่อง แต่ในที่สุดสำหรับผมนะเรื่องนี้ก็พูดถึงปัญหาสังคมได้อย่างค่อนข้างดีเพราะว่าคนไม่รู้สึกตัวว่าหนังสือกำลังจะสั่งสอนอะไรเลย แต่ว่าพอเขาดูสองชั่วโมงจบแล้วผมว่าโอเคมากเลยแหละ เพราะว่าช่วงไหนของชีวิตกันนะที่มันเป็นช่วงที่มีความสุข

หนังสือความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ

ที่แก๊ง 15 ตุลาคมครับ (หัวเราะ)

น้องๆ ไม่อยู่ ไปลาวคะ เดียวกลับมาดูก็แล้วกัน

ที่แก๊ง โห เสียตาย คือจะพิสูจน์ว่าคนโสดในกรุงเทพฯ เยอะจริงรึเปล่า (หัวเราะกัน) ไม่ว่าหนังสือก็อะไรก็จะมีบทหรือประเด็นจุดประกายเสมอที่เราคิดเรื่องนี้มาจากอะไร เราคงไม่เคยคิดว่า เฮ้ย! จะทำหนังสือให้คนผู้หญิงที่ยังโสดในกรุงเทพฯ ดูกันดีกว่า มันเหมือนสั่งกล้วยเดี่ยว การตลาดนะฮะซึ่งสำหรับผมทำไม่ได้ เพราะผมไม่รู้จะทำอะไร ไม่ใช่เป็นผมความคิดเห็นอะไรของผมเลย เรื่องผู้หญิงอายุ 30 ยังไม่มีแฟนอยู่ในกรุงเทพฯ

แต่ถ้าถามว่าเรื่องนี้จุดประเด็นมาจากอะไร อาจจะเริ่มมาจากเมื่อ 20 กว่าปีที่แล้ว สมัยที่เพิ่งจบใหม่ๆ แล้วก็เคยเจอคนคนหนึ่ง ยามเขาเป็นยามผลัดกลางคืน เจอทุกวันๆ เป็นปีเขาก็ยังทำงานผลัดกลางคืนอยู่ ผมก็เลยถามเขาว่า “ทำไมพี่ไม่ทำกลางวัน พี่เป็นอะไรหรอ” เขาบอกว่าไปรบที่เวียตนามมา แล้วโดนระเบิดใกล้ๆ ตัวทำให้มันตาเขาหรือไม่งง เพราะฉะนั้นอยู่กลางวันที่ไม่ได้แดดเข้า แล้วเขาสู้แสงไม่ไหว จากวันนั้น มันทำให้ผมสนใจคนที่ใช้

ชีวิตกลางคืน เมื่อ 20 ปีที่แล้ว ยังไม่มีเซเว่นให้คอยจ่ายค่าไฟค่าโทรศัพท์ที่ใช้ใหม่ซะ เวลาเราจะต้องทำธุรกรรมเกี่ยวกับราชการต้องทำตอนกลางวันนะเท่านั้น แล้วไม่มีอะไรจ่ายแบบด่วนๆ กันได้ ทุกครั้งที่ผมขึ้นแท็กซี่กลางคืน ผมจะถามเขาตลอดว่านี่พีนอนก็โหมง ตื่นก็โหมง แล้วพีกินข้าวตอนไหน แล้วตอนกลางวันมันสว่างๆ พีนอนหลับหรือ พี่ทำยังไง พี่มีแฟนรึเปล่า พี่มีลูกรึเปล่า มีแท็กซี่คนนึงบอกผมว่าผมมีแฟน ผมมีลูกด้วย แล้วคนที่เป็นแฟนเขาก็เจอกันตอนเขาขับแท็กซี่ คือเจอกันตอนที่เขาใช้ชีวิตอยู่กลางคืนซึ่งทำให้ผมปะหลาดใจมากอะ แล้วพี่แท็กซี่ก็พูดคำคมอันนึงบอกว่า ผมจำไม่ค่อยได้นะแบบว่า “มันมีพื้นที่เสมอแหละถ้าคนเรารักกัน” นี่แท็กซี่บอกผมนะ ดีเหมือนกันวะ ระหว่างคนนึงที่อยู่กลางคืนคนนึงที่อยู่กลางวัน

เรื่องนี้ พี่เคนเป็นวิศวกรซ่อมรางซึ่งเขาจะทำงานตอนห้าทุ่มถึงประมาณตีห้า นางเอกเป็นสาวออฟฟิศทำงานกลางวัน ถามว่าจะเจอกันได้ยังไงก็ต้องไปดูเองวันที่ 15 ตุลาคมนี้ (หัวเราะ) แล้วช่วงนี้มีเบรค

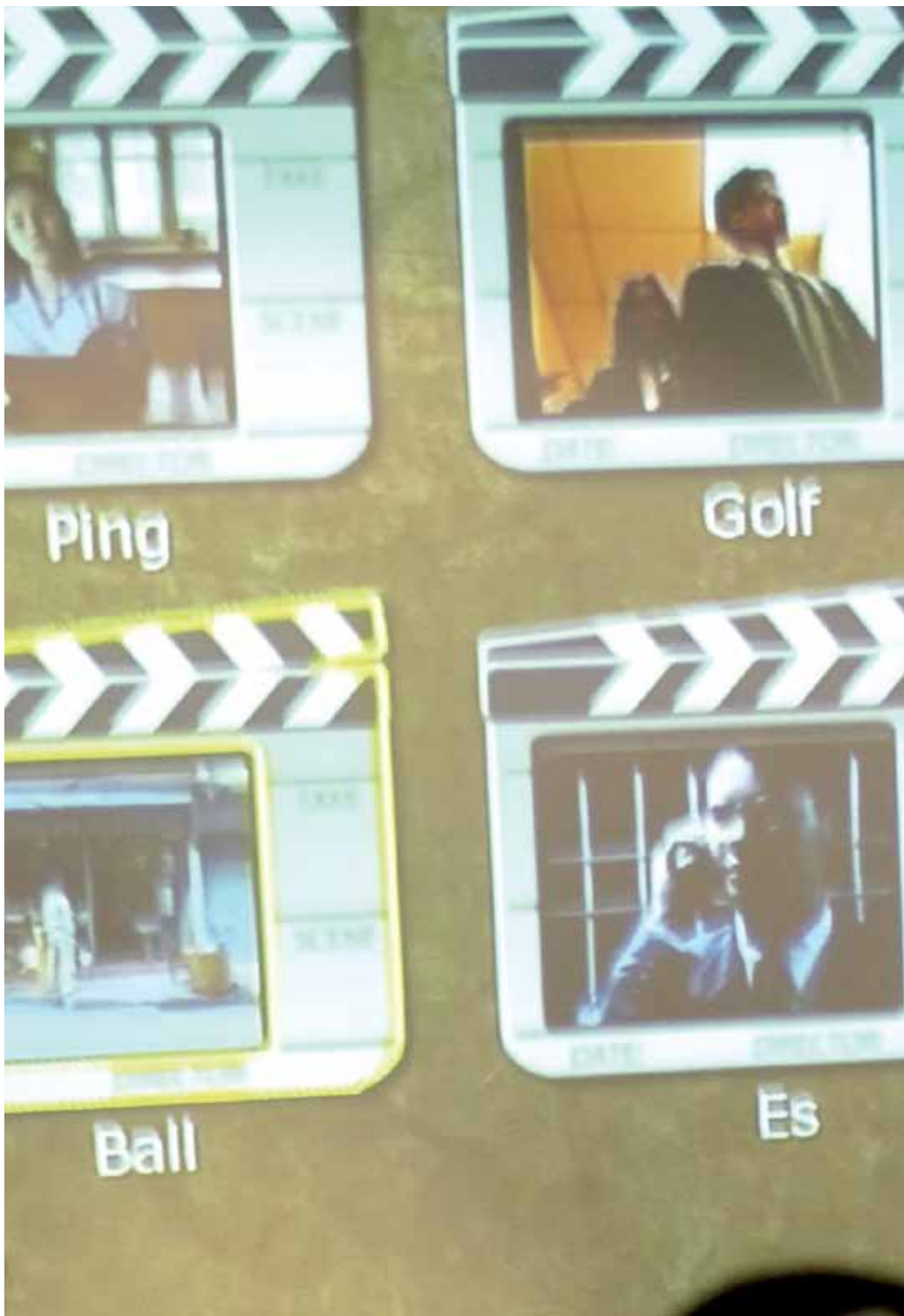
ก่อนเบรค ผมอยากฉายคลิปภาพแล้วก็ดนตรีสั้นๆ ให้อู คือเมื่อ 3 ปีที่แล้ว จีทีเอชครบรอบ 3 ปีมั้งอะ เรามีหนังอยู่จำนวนหนึ่งเราก็เอามาร้อยต่อกัน ก็เอาเพลงฮิตของแต่ละเรื่องมาใช้ แล้วทำเป็นดนตรีหรือเคสตราเพราะเลยแหละ แต่ว่าที่จะให้อูทั้งหมด 10 กว่าเรื่อง ก็มีบางเรื่องกำกับโดยผู้กำกับอย่างพี่จางจาง มีก๊าก โทยเออะโยม และ ตี้ดูลู่ฟุต ซึ่งเป็น ผู้กำกับซึ่งไม่เคยมีใครรู้จักแกลเลยนะ ก่อนหน้าที่แกลจะมากำกับหนัง แกลก็แบกสคริปต์ โทยเออะโยม เข้ามาชื่อๆ อย่างนี้เลย ไม่ได้มีใครไว้อะแล้วก็เอาสคริปต์มาให้ดู แกลบอกว่าเล่นตลกคาเฟ่มา 30 ปี รวมทุกอย่างมุกตลกเค้นออกมาสุดแล้ว เรื่องนี้คือเรื่องที่ดีที่สุดของแกล ผมก็เอามาอ่าน อ่านด้วยความไม่คาดหวังนะ เพราะก่อนหน้านี้พี่จางจางก็มีหนังของพี่หม่า ซึ่งเรารู้สึกว่าเป็นหนังตลกแบบนึง ปรากฏว่าทันทีที่ผมอ่านบทของพี่จางจาง โทยเออะโยม ผมพบว่ามันดีมากเลย เป็นหนังว่ามีเด็กกะครับเข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน แล้วจะตัดแล้วว่าไอ้คนที่เจอผีตอนไหนยังงี้บ้าง คนนี้เจอยังงี้ไปเรื่อยๆ แล้วก็มาสรุปตอนจบ คือผมบอกว่า “นี่มัน ราโชมอน เลยนี่หว่า พี่รู้จัก ราโชมอนหรือ” พี่จางจางเขาก็ถึง

คือ ราโชมอน เป็นบทประพันธ์คลาสสิก เป็นหนังคลาสสิกเรื่องนึง อาคิระ คูโรซาวา เคยทำไว้ เป็นหนังดีมาก มันพูดถึงวิธีการเล่าเรื่อง ซึ่งคล้ายๆ อย่างนี้ พี่เขาก็ไม่รู้เรื่องแต่เรารู้สึกว่า โอโห เราเจอของแท้แล้ว พี่จางจางเล่นคาเฟ่มา 30 ปี ไม่เคยเรียนภาพยนตร์ นิเทศศาสตร์ ที่เขาไม่เข้าใจนี่แหละ แต่ว่าพี่เขาทำหนังได้เก่งกว่าพวกเราหลายคนเลยนะฮะ

เราเลยรู้ว่าสำหรับคนทำหนัง มันไม่ได้

มีกำแพงเลย ระหว่างกันตะ จูฬาย หรือว่า
เป็นเทคนิควิทยาศาสตร์ หรือจะเป็นไบโอเทคฯ
ฟิวชันหรืออะไร ถ้ารักก็จะเล่าเรื่องที่มันเป็น
หนัง ไม่แม้กระทั่งนอน.6 สรศักดิ์ คือถ้ารัก
แล้วเข้าใจ อยากจะเล่ามันจริงๆ ผมว่าเป็นไป
ได้ทั้งนั้น ไม่ต้องใช้ศัพท์ ไม่ต้องมี medium
long shot มันอยู่ที่ความรู้สึกนึกคิด แล้ว
ก็เป็นเรื่องของความคิดเห็นของเราต่อเรื่อง
ต่างๆ จริงๆ

ลองดูนะครับประมาณ 10 นาที เดี่ยวจบแล้วก็เบรคครับ ช่วงหน้ามีหนังสั้นๆ ที่ทำโดยนักเรียนมาฉายให้ดู

ต้องรู้ว่ายากบอกอะไร

พีแก๊ง 4 เรื่อง นี้น่าสนใจมาก พอดูจบแล้ว ถ้าใครมีปัญหาหรือว่ามีความคิดเห็นอะไรคุยกันได้เลย คงเป็นช่วงสุดท้าย ผมจะให้พีวรรณ-วรรณฤติเป็นคนช่วยอธิบาย พีวรรณเป็นคนเขียนบทหนังที่จีทีเอชทุกเรื่อง มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ มากมายในโลกนี้ สามารถถามได้หมด

พีวรรณ พี่จะพูดต่อจากพีแก๊งพูดเมื่อเช้านิดนึง ที่พีแก๊งพูดมาทั้งวันเป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าหนังคือความคิดเห็นของผู้กำกับ สมมติเวลาเราดูหนังของสปีลเบิร์กก็จะเห็นว่าสปีลเบิร์กคิดยังไงกับมนุษย์ต่างดาว บางคนนี่ว่ามนุษย์ต่างดาวน่ากลัว แต่สปีลเบิร์กรู้สึกว่ามีมนุษย์ต่างดาวเหมือนเด็กเลย กลับแล้วคนอะไรอย่างนี้ แต่เดี๋ยวพออธิบายกันแล้วว่า หนังเป็นแค่ความคิดเห็น เวลาไปลงมือจะรู้สึกเลยว่า เอ้า แล้วเราจะยังไง จะให้ทำยังไง จะเกิดคำถามเหล่านี้ขึ้นมาในใจ

ก่อนที่พวกเราจะไปคิดว่า พวกเราที่มีความคิดเห็นกับหนังยังไง ตอนนั้นมันคิดกลับข้างไง ตอนเราเป็นคนดู เรามีความคิดเห็นอย่างโน้นอย่างนี้ แต่เราจะเป็นคนทำ อยู่ๆ เรามีความคิดเห็นขึ้นมาเฉยๆ ไม่ได้ ต้องมีเหตุการณ์กระทบใจสักอย่างนึงก่อนที่จะทำให้รู้สึกว้า เอ๊ะ เรามีความคิดเห็นต่อเหตุการณ์กระทบใจนี้ จนเราอยากทำออกมาเป็นหนัง พี่จะอธิบายง่ายๆ ว่าหนังก่อนที่จะไปสนใจว่ามีช็อต มีโครงสร้างการเล่าเรื่องยังไง ใช้ดอลลิ้งค์ง มีธีมอะไร สิ่งที่เป็นศัพท์หนังทั้งหมด เราอย่าเพิ่งสนใจมัน คือเราอยากให้สนใจแค่ว่าจริงๆ แล้ว

ทุกอย่างที่เป็นการสื่อสารมีอยู่แค่ 2
อย่าง คือ ถามตัวเราเองก่อนว่า เรามี what
อะไร แล้วมี how อะไร

what คือสิ่งที่เราจะเล่า เหมือนเราเขียนหนังสือ เราจะเล่าเรื่องอะไร แต่ how คือเราจะเขียนมันแบบไหน ภาษายังไง สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องรู้ว่าเราจะเล่าเรื่องอะไรก่อนที่คิดว่าจะเล่ามันยังไง เล่าเหมือนใคร ต้องรู้ว่าเราอยากเล่าเรื่องอะไร

ตัวอย่างที่จะทำให้ดูเป็นหนังสือของพี่ๆ ที่ทุกวันนี่กลายเป็นผู้กำกับหนังกันแล้ว

เรื่องแรก เป็นหนังของพี่ย้ง ทรงยศ สุขมากอนันต์ ทำ *แฟนฉัน* ทำ *เด็กหอ* ทำ *ปิดเทอมใหญ่*ฯ ล่าสุดคือ *5 แพร่ง* ตอน “แบ็คแพ็กเกอร์” พี่ย้งเรียนนิเทศศาสตร์ เวลาจบชั้นปี 4 ต้องมีการทำหนังทางจอ พี่ย้งเป็นคนถ่ายภาพเก่งมาก ก็ไปเป็นตากล้องให้เพื่อนๆ ทุกคน แต่กลับไม่มีหนังของตัวเอง พี่เคยคุยกับพี่ย้งว่าทำไมอยู่ปี 4 แล้ว พี่ย้งไม่ทำหนังเลย พี่ย้งก็บอกว่า “ไม่รู้จะทำเรื่องอะไร” ซึ่งพี่ว่าเป็นเหตุผลที่ดีมากเลยนะ ที่ไม่รู้ว่าจะทำเรื่องอะไร ก็เลยไม่ทำ จนพี่ย้งจบไปทำงานเป็นผู้ช่วยผู้กำกับโฆษณาที่บริษัทพีโนมีน่า แล้วที่พีโนมีน่าก็จัดงานประกวดหนังของเหล่าผู้ช่วยผู้กำกับขึ้นมา ให้ทุกคนลองทำ ถ้าใครชนะจะได้ขึ้นไปเป็นผู้กำกับโฆษณาจริงๆ หนังสือเรื่องนี้ เป็นหนังสือเรื่องแรกในชีวิตของพี่ย้ง ทั้งๆ ที่เรียนจบมาแล้วประมาณ 4-5 ปี เขาเพิ่งนึกได้ว่าอยากทำเรื่องอะไรจริงๆ เป็นเรื่องแรก เรื่อง *ด.เด็ก ช.ข้าง* ให้น้องดูก่อน แล้วเดี๋ยวพี่เล่าให้ฟังว่าทำไมพี่ย้งถึงเลือกทำเรื่องนี้

(ดูหนังสือ)

เรื่องนี้ พี่ย้งบอกว่าเป็นเหตุการณ์จริงในชีวิต ตอนเด็กพี่ย้งเคยมีเหตุการณ์คล้ายๆ แบบนี้ แล้วก็ก็เป็นสิ่งที่อยู่ในความทรงจำของเขา ที่เขาบอกคุณครูว่า เป็นคนทำเองจริงๆ แต่คุณครูไม่เชื่อ แล้วเพื่อนทั้งห้องไม่เชื่อ แล้วเขาจะต้องทำยังไงทุกคนถึงจะเชื่อ

ถ้าทำเหมือนที่พี่แก้งบอกว่าส่งก๊วยเกี่ยวกับตัวเอง เช่นจะทำหนังว่าด้วยผู้หญิง 30 ไม่เคยมีแฟน ทำยังไงดี คือถ้าทำหนังแบบนี้ ต้องได้เงินแน่เลย แล้วเนื้อเรื่องควรเป็นยังไงดีนะ แต่เราจะคิดหนังไม่ออกด้วยวิธีนี้

วิธีที่ง่ายกว่าคือเลือกเรื่องที่เรารู้สึก

กระทบใจ

เลือกเรื่องที่เรารู้สึกสนใจหรือรู้สึกกับมัน แล้วค่อยๆ ถามตัวเองว่าเรามีความคิดเห็นยังไงกับเรื่องนั้นๆ พี่เชื่อว่าเรื่องนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพี่ย้งก่อน แล้วพี่ย้งก็อาจจะเก็บมันไว้ 4-5 ปี หรือเป็น 10 ปีเลยนะ คืออาจเกิดตอนชั้นประถม แต่มาทำหนังเรื่องนี้ตอนอายุ 25 พอตอนที่กำลังจะทำก็ค่อยๆ ถามตัวเองว่าทำไมถึงจำเรื่องนี้มาเป็น 10 ปีไม่มีลืม เรา รู้สึกอะไรกับมัน

พี่พูดเรื่องนี้ก่อน เพราะว่าหลายครั้งเวลาเราพยายามจะเรียนรู้เกี่ยวกับการทำหนัง คนจะชอบสอนศัพท์เทคนิคเราก่อน อย่างเช่นสอนว่าหนังต้องมีธีม ธีมคืออะไร แล้วเราก็คิดว่านั่นคือวิธีการคิด คือเราต้องเลือกว่าเราอยากจะทำหนังที่พูดธีมอะไร แล้วเราถึงพยายามคิดสร้างเรื่องให้พูดธีมนั้น แต่เอาเข้าจริงแล้ว คนเราบังคับความคิดตัวเองไม่ค่อยได้

มีวิธีการที่ง่ายมาก ถ้าอยากให้คุณ

อยากหัดทำหนัง เอากล้องให้ไป แล้วก็ลอง

ถ่ายมา ถ่ายอะไรก็ได้แล้วแต่ ก็มาดูกัน

ว่า กันทีที่นี้ออ ok กล้องจนถึง off กล้อง

ความยาวหนึ่งครึ่ง เรียกว่า ช็อต ถ้าเราได้

ลวดทำก่อน ได้ลวดปิดลวดถูกกับมันจะง่าย

กว่า

วิธีการคิดเรื่องหรือคิดบทก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน หนังสือที่เอชทั้ง

หน้ากระดาษทั้งตรงเคาเตอร์น้ำไม่มีเรื่องไหนเลยที่คิดขึ้นจากว่า เราจะทำ
หนังว่าด้วยอิมเมจอะไร ทุกเรื่องเกิดจากการรู้สึกสนใจ อย่างที่แกงเคยเจอยาม
แล้วรู้สึกว่ามันน่าสนใจนะ ทำไมเขามาอยู่กลางคืนแล้วเขาจะรักกับคนได้ยัง
ไง แล้วเราก็อ่อยๆ คิดว่าถ้าเป็นหนังรัก พระเอกเป็นยามคงไม่โรแมนติกมั้ง
ก็ค่อยๆ เปลี่ยนมันไปที่ละนิดจนมันเป็นเรื่อง ถึงที่สุดแล้ว ถ้ากลับไปถามตัว
เองว่าคิดเห็นยังไงเกี่ยวกับเรื่องนี้ คงเป็นคำถามว่า “ถ้าคนเราไม่ได้เจอกัน
เลย ไม่ได้อยู่ด้วยกันเลยเราจะรักกันได้ไหม เราจะเป้นแฟนกันได้ไหม ที่สุด
แล้วก็กลายเป็นสิ่งที่อยู่ในหนัง *รถไฟฟ้า..มาหานะเธอ* ทั้งหมดเลยนะ คือ
ความคิดเห็นอยู่ในตัวเรา

ในการทำหน้าที่ ถ้าเรารู้สึกกระทบใจกับเหตุการณ์อะไร ก็อยากให้
เลือกเหตุการณ์นั้นก่อน แล้วก็ค่อยๆ ถามตัวเองไปเรื่อยๆ ว่าคิดเห็นกับมันยัง
ไง แล้วสิ่งนั้นจะทำให้หนังของเรา มีสิ่งที่นักวิจารณ์เขาเรียกว่าอิมเมจออกมาเอง
อย่าไปพยายามทำก่อน เพราะถ้าพยายามทำก่อนหนังจะไม่เป็นธรรมชาติ

เรื่องต่อไปเป็นเรื่องของพี่บอล--วิทยา ทองอยู่ยง เป็นผู้กำกับที่
เป็นคนเขียนบทเรื่อง *แฟนฉัน* พี่เขาเป็นคนที่ไม่โตแล้วแต่มีหัวใจเป็นเด็กมาก
ชอบคิดถึงเรื่องราวสมัยวัยเด็กอยู่ตลอดเวลา พี่บอลเขียนเรื่องสั้นแฟนฉัน
ขึ้นมาซึ่งเขาไม่เคยยอมรับกับใครว่ามันเป็นเรื่องจริงจังเป่ลา แต่ทุกครั้ง
ที่พี่บอลเขียนเรื่อง พวกพี่ก็พบว่ามันเป็นเรื่องความทรงจำในอดีตบ่อยมาก
กระทั่งเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับพี่บอลซึ่งโตแล้ว แต่คิดถึงเรื่องราวสมัยวัย
เด็กแบบคนที่โตแล้วกลับไปคิดนะ อยากให้ลองดูก่อน แล้วเดี๋ยวลองเดาว่า
สิ่งที่ทำให้พี่บอลคิดถึงเรื่องนี้หรือเขียนหนังเรื่องนี้ขึ้นมาคืออะไร ซึ่งแน่นอน
ว่าไม่ใช่จากอิมเมจเหมือนกัน ชื่อเรื่อง *ณ ร้านนายวัฒนา*

(ดูหนังสั้น)

หนังสั้นเรื่องนี้มีอายุ 4-5 ปีแล้วมั้ง แต่ว่าเรากลับไปดูเราก็อยัง
เข้าใจว่าพี่บอลคิดอะไร สำหรับพี่รู้สึกว่ามันเป็นหนังสั้นที่ส่งเสริมให้คนมี
จินตนาการที่ดีที่สุดเท่าที่พี่เคยดูเลย ไม่แน่ใจว่าพี่บอลคิดเรื่องนี้มาจาก
เหตุการณ์อะไร แต่รู้สึกเลยว่าพี่บอลเขาเป็นคนอยากให้เราจินตนาการ
หรือจินตนาการเป็นสิ่งที่ดี แม้ว่าโตแล้วก็น่าจะยังมีจินตนาการแบบเด็ก แต่
อย่างที่บอกถ้าเราคิดอย่างนี้ขึ้นมาก่อน เราจะทำยากมาก พี่บอลอาจ
นึกถึงตอนเด็กที่สังเกตว่า “ตม” นี่เหมือน “ต” บวก “ม” เลย แคร์รายละเอียด
เล็กๆ น้อยๆ พี่บอลเป็นนักสังเกตการณ์เลยนะ อะไรที่เล็กๆ น้อยๆ เขา
สามารถเอามาใส่ในหนังแล้วดูดี เช่น เวลาคนเราขุ่นแบบกำลังจะหย่อน
กันลงไปบนบ้นเก้าอี้แล้วต้องลุกอะไรอย่างนี้ เวลาทำหนังออกมาจะทำให้
เรารู้สึกมีอารมณ์ร่วมได้ง่าย

ตัวอย่าง 2 เรื่อง คงช่วยให้พวกเรารู้สึกว่าการทำหน้าที่ไม่ใช่เรื่อง
ยาก ไม่ใช่เรื่องไกลตัวหรือต้องไปคิดว่าเราจะทำอะไรถึงจะดี ถึงจะกระทบ
ใจคน เลือกรื่องที่เรารู้สึกกับมันอยู่แล้ว ง่ายสุด แล้วถ้าเรารู้สึกชอบมันน่า
จะมีคนรู้สึกแบบเดียวกับเรา ถ้าสังเกตหนังที่ยังมีโปรดักชั่นที่ดีกว่าพี่บอล
มาก ภาพเขาถ่ายสวยมาก แต่การทำหนังสั้นหรือว่าการแคฝึความคิดไม่ได้
เป็นข้อที่จะทำให้เราสื่อความคิดเราไม่ได้ อย่างหนังพี่บอลอยู่ๆ ภาพมืด
ไปกลางเฟรมเลย แสงหมด เพราะตอนนั้นพี่บอลยังไม่เก่งเรื่องโปรดักชั่น
แต่เมื่อความคิดเขาชัด สิ่งที่เขาอยากจะทำจะเล่าชัดเจน ก็ยังเล่าได้อยู่

ตัวอย่างต่อไปเป็นหนังสั้นของเด็กคณะอักษรฯ ชื่อเต๋อ--นาวพล
ธำรงรัตนฤทธิ์ ไม่เคยทำหนังเลยนะ แล้วก็ส่งหนังสั้นประกวดแฟตฟิล์มแล้ว
ได้รางวัลรองชนะเลิศ และได้ Audience Award ปีนั้น คล้ายกันคือหยิบ
เรื่องใกล้ตัวที่สุดที่รู้สึกอยู่แล้วมาทำ แล้วก็ทำด้วยวิธีการที่พี่ว่าคนที่ถ่ายหนัง
แบบเก่งน้อยมากก็ทำได้ ชื่อเรื่อง *see*

(ดูหนังสั้น)

หนังสือแค่ 2 ชื่อคือ ชื่อต๋อผัดกับข้าวกับพอนั่งอยู่ตรงนี้ ถ้าดูตามตำราหนังสือมันอาจจะเป็นหนังสือที่ไม่ดีก็ได้ คือถ่ายภาพมา 2 ภาพ แล้วใช้ความเป็นเด็กอักษร เขียนบรรยายความรู้สึกทุกอย่างไปบนเฟรมเลย แต่เรากลับรู้สึกว่ามันดีนะ ถ้าอย่างนั้นคงเป็นหนังสือดี เพราะเรากลับรู้สึกว่ามันดีที่เขาล่า มีพลังทำให้เรารู้สึกว่า เอ๊ะ เราคุยกับพ่อแม่บ่อยหรือเยอะนะ พี่รู้สึกว่ามันเป็นหนังสือที่มีพลังมาก ทั้งที่เขาทำด้วยวิธีการที่ง่ายที่สุดชื่อที่สุตเท่าที่จะคิดออกเลยนะ

ต่อมาเขาก็ทำหนังสือว่าด้วยเรื่องตามติดชีวิตแม่ อาจจะฟังดูโพนอลสกอร์ๆ ก็เลยตามติดชีวิตแม่ คือแม่เขาหงุดหงิดมากที่มีหมามาขึ้นหน้าบ้าน เลยพยายามจะจับให้ได้ว่าหมาตัวไหนที่มาขึ้นหน้าบ้าน นวลก็คอยเอากล้องตามถ่ายแม่ทุกวัน ว่าแม่จะจับได้ไหมว่าหมาตัวไหนที่มาขึ้นหน้าบ้าน พี่รู้สึกว่ามันน่ารัก แล้วก็หนังสือที่คงไม่มีใครคิดเหมือนเขามั้ง เพราะว่าแม่เราอาจจะไม่เหมือนแม่ของนวล ยังมีอีกเรื่องที่นวลทำ เป็นหนังสือยาวแค่ 5 นาทีเอง คือเขาถ่ายตอนตัวเองพิมพ์ msn เม้าท์กับเพื่อน ตอนที่เกิดรัฐประหาร 19 กันยานะ แล้วก็ไปถ่ายภาพรถถังแล้วก็มาตัดสลับ ส่งไปประกวดที่เทศกาลหนังเบอร์ลิน ปรากฏว่าเบอร์ลินให้เขาไปเวิร์คช็อป 2 อาทิตย์ จากหนังสือความยาว 5 นาที เรื่องนั้น

ทุกวันนี้ นวลเป็นหนึ่งในคนเขียนบทเรื่องรถไฟฟ้าๆ ก็ค่อยๆ เติบโตขึ้นจากการดูหนังเรื่องแรก ที่เรารู้สึกว่ามันอาร์ตมากทำเอาเราจะหลับเลย แต่มีความรู้สึกบางอย่างที่เราเข้าใจว่าทำไมเขาถึงถ่ายภาพนี้นานขนาดนั้น คงเพราะเห็นพอนั่งอยู่ตรงนี้นานจริงๆ มั้ง เรื่องนี้ก็เป็นวิธีการแบบความง่าย สำคัญ แล้วก็ใกล้ตัว แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใกล้ตัวเรา เราจะทำไม่ได้นะ หรือเรื่องใกล้ตัวเราจะไม่มีความเห็นกับมันไม่ได้

เรื่องต่อไปทำโดยพี่ไอ้-ภาคภูมิ วงศ์ภูมิ ผู้กำกับ *ซัดเตอร์ กดติดวิญญาณ, สี่แพร่ง, 5 แพร่ง* ชื่อเรื่อง *หลวงตา* ถือว่าเป็นมาสเตอร์พีซเรื่องหนึ่งของวงการหนังสั้นหนัง มีความยาวแค่ 8 นาที แต่ทุกคนที่ได้ดูจะบอกว่าพอๆ กับ *The Godfather* ลองดู

(ดูหนังสั้น)

มีเหตุผลเหมือนกัน ที่พี่ไอ้โตมาเป็นคนทำหนังสี่ขนาดนี้ แกเป็นคนสนใจด้านมุมมืดของคน ของโลก ของสังคม เขียนทุกอย่างจะออกมาเป็นมุมแบบนี้ น่องๆ มีอะไรอยากถามรีเปลาหรือมีอะไรยังไม่ค่อยเข้าใจ หรือยังงๆ เชื่อว่าพอเราไปลงมือทำ หลายๆ คำถามอาจจะกลับมา เราก็อาจจะค่อยๆ เข้าใจว่า พี่เขาหมายถึงอย่างนั้นอย่างนั้น พอเราลงมือทำจริงพี่ว่าจะสอนเราได้ดีกว่าการนั่งฟังในห้องเยอะ พี่แกงมีอะไรไหมคะ

พี่แกง ตอนแรกอยากจะให้ถามคำถาม แต่ว่าเปลี่ยนใจไม่ให้ถามดีกว่า อยากจะให้ไปทำหนังมาก่อน ที่เราเคยคุยกันไว้ ไปทำหนังแล้วส่งมาให้ผมดูก่อน ถึงวันนั้น ใครมีคำถามค่อยมาถามกันดีกว่า ได้ข่าวว่าจะได้ไปเที่ยวจำปาสักกันใช่ไหมหะ เป็นเมืองที่ผมก็ไม่เคยไปซะด้วยแล้วก็อยากไปมาก ไม่รู้จักเลย ที่นั่นมีแม่น้ำไหลมาแล้วกลายเป็นน้ำตกใช่ไหมหะ สวยมาก ผมเห็นในหนังสือท่องเที่ยว ดีมาก ก็อยากรู้จักจำปาสัก แต่ว่าแล้วแต่สิ่งที้น้องจะถ่ายทอดก็แล้วกัน 5 นาทีมันคืออะไร หมาจำปาสักก็เป็นเรื่องหนึ่งได้นะ หรือว่าเป็ปซี่จำปาสักที่แบบไม่ซ่าเลย ก็เป็นเรื่องได้เหมือนกัน เล่ายังไงก็ได้จะทำยังไงก็ได้จะเป็นหนังแบบไหนก็ได้ จะมีเสียงก็ได้ไม่มีเสียงก็ได้ แบบไหนก็ได้จะมีตัวแสดงหรือไม่มีตัวแสดงก็ได้ แต่ทำให้ผมรู้เกี่ยวกับจำปาสักได้มากกว่าที่ผมรู้ตอนนี้ก็แล้วกัน

เวลาเรามีความฝันอยากจะทำอะไร และ
ความตั้งใจของเราถูกบั่นทอนไปตลอดเวลา
ด้วยสิ่งอื่นๆ คนรอบข้าง บางทีอาชีพของ
เราเองทำให้เราลืมนึกไปว่าเราอยากจะทำอะไร
ในชีวิต บางทีเราก็ไปอ้าวโน่นอ้าวนี้ อ้าวลม
โทษฝน บางทีก็อ้าวว่าแก่แล้ว บางทีก็ขี้เกียจ

ทำ อ้าวไปสารพัด มีเพลงๆ นึงบอกว่าครี๊ว นิงเราเคยยินมอไปบนฟ้าแล้วก็เห็นความฝัน นั้นยัวอยู่ แต่เราตัดสินใจเดินไปหามันรีเปล่า แค่นั้น

การที่น้องได้เข้าในโครงการน้ำอ้อย ผมว่าโคตรโชคดี อย่างที่ผมบอกตอนเช้าว่าผมเป็นคนที่ไม่เคยผ่านการคัดเลือกอะไรเลยในชีวิต ผมเชื่อว่าน้องผ่านการคัดเลือกแล้วว่าน้องต้องมีความฝัน มีสิ่งที่อยากทำ มีสิ่งที่อยากเล่า มีสิ่งที่อยากแสดงให้คนอื่นเห็น มันต้องทำสักวันนึ่ง อาจไม่สัมฤทธิ์ผลในตอนปลายโครงการนี้ แต่ถ้ามันยังมีอยู่ ผมอยากจะทำมันออกมาสักวันนึ่ง ทำในวันที่น้องๆ อาจจะกลายเป็นนักไปโอเทคฯ แล้ว อาจจะกำลังวิจัยอาหารแล้วเกิดอยากจะทำขึ้นมา น้องทำฝันแล้วก็แบบคิดเรื่องไปอะไรแบบนั้น ต้องมีสักวันที่เราจะต้องทำมันออกมาได้ คือไม่รู้จะให้อะไรก็อยากเป็นกำลังใจให้น้องทุกคนที่มีความฝันเท่านั้นเอง นะฮะ

ลุงอ้อย นี่ก็เป็นอย่างนั้นที่อยากจะทำให้

พี่แก้ง ใช่ครับ

ลุงอ้อย ถ้าอย่างนั้น ผมขอก่อนจบแล้วกันนะ เพราะไม่เก่งพอที่จะสามารถจบซ้ำ จบทีหลังได้ (หัวเราะกัน)

สรุปกับพวกเรานิดนึ่ง ที่ผ่านมาเกือบทั้งวัน อยากให้เราเห็นว่าไม่ว่าสิ่งที่เราคิดจะถูกถ่ายทอดออกมาเป็นรูปธรรมด้วยสื่ออะไรก็ตามแต่ อย่างวันนี้ เราเห็นความคิดถูกถ่ายทอดออกมา ในสื่อที่เป็นภาพเคลื่อนไหวที่เราอาจจะเรียกว่าหนัง พวกเราคงเห็นชัดว่าพี่แก้งไม่ได้ได้ความคิดอะไรสักอย่างที่จะมาทำอะไรอย่างลอยๆ แต่เกิดจากการประติดประต่ออะไรๆ ที่มาในทุกขณะ ซึ่งก็ไม่มีมันจะเกิดขึ้นกับเราเมื่อไหร่

ลุงมีตัวอย่างเล่าให้พวกเราฟังว่า ความคิดที่จะกลายเป็นประเด็นให้เราทำ คราวที่ไปเวิร์คช็อปเรื่องงานเขียนกับน้ำชาติ กอบจิตติ พอพวกเราแยกย้ายกันไปหาที่หลับที่นอน ลุงก็คุยกับน้ำชาติ ตามประสาคนวัย

เดียวกัน ก็พูดถึงโรคภัยไข้เจ็บ ช่วงนี้ชาติก็ร่างกายไม่สมบูรณ์นัก เพื่อนที่ร่วมนั่งคุยด้วยกันก็มีพี่เขยของน้ำชาติด้วย ก็มีประเด็นที่ถูกตั้งขึ้นมาว่า ทำไมช่วงนี้นั้นเป็นมะเร็งกันเยอะ ลุงบอกว่าอาจจะไม่เยอะหรอก แต่เราอาจจะอยู่ในช่วงวัย โชนที่ต้องพูดถึงเรื่องของความเปลี่ยนแปลงช่วงสุดท้าย เราก็เลยเห็นภาพว่า คนมันเป็นมะเร็งกันเยอะนะ เด็กๆ อาจไม่ได้รู้สึกอย่างเราว่า ทำไมเป็นมะเร็งกันเยอะ คุยกันไปถึงนักขี่จักรยาน แลนซ์ อาร์มสตรอง เป็นมะเร็ง แต่ก็เอาชนะโรคนี้ได้โดยที่ตั้งปณิธานบางอย่างขึ้นมา จนก่อตั้งมูลนิธิฯ จนชนะเป็นแชมป์ถึงสองสมัย ชาติก็สงสัยว่า “เฮ้ย อ้อยมันจริงหรือ คนธรรมดาได้แชมป์สมัยเดียวก็ยังไม่อยากฉิบหายแล้ว แล้วสองสมัยนี้จะจริงหรือ” ดูสิว่ามีใครเคยทำอย่างนี้ได้บ้าง คุยกันไปชาติก็บอกว่ามันต้องโกหกทั้งกระบิเลย ไม่จริงหรอกมันประโลมโลกมันหลอก ก๊วกันไปนะ แลนซ์ อาร์มสตรองอาจสร้างแคมเปญขึ้นมาโดยที่ตัวเขาไม่ได้เป็นอะไรเลย ใช้ไหม เพราะไม่มีหลักฐานบ่งชี้เลยนี้หว่า แล้วที่น่าสงสัยก็คือว่าไม่เคยมีใครที่ผ่านการเป็นมะเร็งขึ้นไปสู่แชมป์สูงสุดของโลก เราก็คิดแบบจินตนาการนะ ที่ยกตัวอย่างนี้ให้ฟัง ก็คือว่า ถ้าเอามาเขียนเป็นเรื่องคงจะสนุกดีนะ (หัวเราะ)

เล่าให้ฟัง คือบางที่คุยกันไปแล้วเกิดประเด็นขึ้นมา แล้วก็เอามาเป็นประเด็นในการทำ ย้อนกลับว่าเราคงต้องนึกว่า การที่จะได้อะไรมาสักอย่าง ก็ค่อยๆ ประติดประต่อ อย่าไปคิดว่าจะได้มาลอยๆ หรือคอยหรือรออันที่มันดีที่สุด แล้วถึงทำ มันก็จะไม่เกิดอะไรก็ได้ คราวนี้ที่เราจะไปดูสภาพแวดล้อมของลาว เราลองดูซิว่า ทดลองนะอย่างพี่แก้งบอกว่าเป็ปซีจำปาสักเป็นยังไง ลองอีกแบบฝึกหัดสำหรับภาพเคลื่อนไหว เราจะทำยังไง เราเคยมีแบบฝึกหัดภาพที่เป็นภาพนิ่งใช้ไหม ภาพนิ่งเราเก็บช็อตที่บางทีก็อาจดูธรรมดา แต่เราทำความเข้าใจมันให้ดู...ไม่รู้จักใช้ศัพท์อะไร ...ให้มันดูdramatic หรือดูว่าละครหรืออะไรก็ตามแต่ ในที่ศนะของลุง

บางทีหนึ่งทำให้เกิดความตลามาติด หรือทำละครให้ดูจริง แล้วเหมือนกลับด้านกันอยู่ อันนี้ที่ศนะส่วนตัวนะครับ แชร้ออกมาให้พวกเราเห็นภาพว่า สื่อพวกนี้มีบุคลิกของมัน เราจะไม่รู้หรือจนกว่าที่เราจะได้ทดลองทำดู

สิ่งที่เราจะทดลองทำจะทำให้เราได้รู้อะไรขึ้นอีก มากกว่าที่นั่งนึก
แล้วก็ไม่ได้ทำอะไร เลยอยากฝากเป็นบรรทัดก่อนจบ ก่อนที่จะดูจะฟังเพลง
ที่แก๊งฝากเราว่าลองทดลองฝึกหรือทำแบบฝึกหัดเพื่อที่จะเข้าใจ
อะไรต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น อย่าไปรออันที่ดีที่สุด แล้วก็ลองแลกเปลี่ยนหา
ประสบการณ์อะไรก็ตามแต่ แล้วคอยจับจ้องให้ตัวมันจะผุดจะเกิดอะไร
ขึ้นมา ทุกครั้งที่เราทำ มันจะเป็นตัวฉายภาพต่อไปให้เราเสมอ แต่ถ้าเราไม่
ทำอะไรเลย ภาพก็เป็นภาพเดิมๆ อย่างหนึ่งที่พ่อทำกับข้าวแล้วมานั่งกิน ก็
ยังเอามาทำเป็นเรื่องได้ใช้ใหม่ เพราะฉะนั้น การเป็นเรื่องได้มันอยู่ที่ไหน อยู่
(exercise / บริหาร แบบฝึกหัด)
ที่เราเอ็กซ์เซอร์ไซส์ความคิดของเรา คนที่ทำจะมีข้อต่อไป แต่ถ้าไม่ทำเขา
อาจจะไม่เห็นข้อต่อไปของเขา คงสรุปกับพวกเราในวันนี้ว่า เรามาเอ็กซ์
เซอร์ไซส์กับสิ่งที่เราจะค้นหาหรือจะบอก แล้วจะได้เห็นข้อต่อไป ของ
เราว่าเป็นยังไง

พีแก๊ง ก็ขอให้น้องๆ โชคดี

(ฟังเพลง “ย้าคิดย้าฝัน” โดย เฉลียง)

ไม่เกี่ยวกับรอบแวน ไม่เกี่ยวกับหางตา
ไม่เกี่ยวกับคืนวันที่ผ่านไปจะอ่อนใจจะเปลี่ยเหนียวล้า
ถ้ายังอยากหาโลกในใจ ให้มันเจอ

ไม่เกี่ยวกับเร็วแรง ไม่เกี่ยวกับบ้านไกล
ไม่เกี่ยวกับดวงดาวที่แวววาวสุดสรวลจะจริงแค่ไหน
ไม่เลยไม่สายที่จะฝัน

คนคนหนึ่งเคยยื่นมองไปบนฟ้าอันกว้างใหญ่
วันเวลาเวียนไปก็ยังมองฟ้าตรงที่เก่า
ใครจะมองว่าเราเป็นคนชอบย้าก็ช่างเขา
คงมีดาวบางดวงรอเรามองซำบั้งไข่มุข
ให้ย้ามันต่อไป ให้ฝันมันต่อไป

ถึงมันจะหงอกก็ช่างมัน อย่าหยุดก็แล้วกัน
จะเปลี่ยจะเดี๋ยวตายไม่มีใครอยู่เคียงกายสักคนหนึ่งนั้น
ให้ใจมีฝันอยู่อยู่เคียงใจ

ลุงอ้อย พวกเราคงต้องขอบคุณพีแก๊ง

Hatch-U ขอขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณครับ

รับรู้
เรียนรู้
เพื่อโลก